

เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาโจทย์ ในขณะที่การสอนในโรงเรียนมัธยมไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ เนื่องจากเงื่อนไขบางประการ เช่นนักเรียนยังไม่มีพื้นฐานความรู้ที่จะสอนได้ จำเป็นต้องสอนให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานก่อนจึงจะเชื่อมโยงเนื้อหาได้ การเชื่อมโยงเนื้อหาวิชาที่เรียนมาเป็นหน้าที่ของผู้เรียนที่จะต้องกลับไปทบทวนเนื้อหาด้วยตนเอง อาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาให้ความเห็นว่า การสอนในโรงเรียนจึงมีลักษณะการสอนเนื้อหาตามที่กำหนดไว้ในแต่ชั้นเรียน ผู้ที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้สอนไม่สามารถสอนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้เพราะนักเรียนต้องเรียนไปตามลำดับเนื้อหาที่กำหนดไว้ ประกอบกับเวลาในการสอนเนื้อหาที่รับผิดชอบอยู่น้อยมาก ในขณะที่เนื้อหามีหลายบทและมีข้อกำหนดว่าต้องสอนให้ครบตามเวลาที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะหลักสูตรโครงสร้าง 3 แม้นจะจัดเนื้อหาที่เกี่ยวข้องมาไว้ด้วยกันก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถเชื่อมโยงตามความต้องการของผู้เรียนได้ ถึงแม้ว่าอาจารย์ผู้สอนในชั้นที่สูงขึ้นไปอาจเชื่อมโยงเนื้อหาบทเรียน ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วได้ หากมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน แต่ก็คงทำได้ยาก เพราะต้องสอนเนื้อหาที่ตนรับผิดชอบสอนให้จบก่อน และขึ้นอยู่กับอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนจะเชื่อมโยงเนื้อหาของตนเองกับบทเรียนที่เคยเรียนผ่านมาได้มากน้อยแค่ไหน ส่วนใหญ่จะเป็นเพียงการแนะนำให้กลับไปทบทวน นอกจากนั้นอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้ติดตามหรือสอนนักเรียนกลุ่มเดิมไปตลอด การสอนในชั้นที่สูงขึ้นจึงเป็นหน้าที่ของอาจารย์อีกท่านหนึ่ง การเชื่อมโยงเนื้อหาบทเรียนจึงทำได้ยาก อาจารย์ผู้สอนเองจึงมักไม่ทราบความรู้พื้นฐานของนักเรียนแต่ละคน ดังนั้นหากนักเรียนไม่ได้ให้ความสำคัญ และกลับไปทบทวนด้วยตนเอง การเชื่อมโยงเนื้อหาวิชาจะทำได้ยากมาก ดังคำบอกเล่าของอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้ง 2 ท่าน ดังนี้

" ขณะนี้ถ้าเราสอน ม.4 เราจะเอาของ ม.5 มาสอนไม่ได้ เราจะประมวลอย่างนี้ได้เด็กต้องจบหลักสูตรแล้วเราจึงประมวลได้ จากเนื้อหาเดิม 6 เล่มมาเหลือแค่ 4 เล่มจากความรู้ทั้ง 4 เล่มขณะที่ความรู้เท่า 6 เล่มแล้วจะให้ครูทำโดยวิธีสอนซ้ำๆ และเชื่อมโยงเนื้อหาคงทำไม่ได้ เพราะต้องเร่งสอนให้จบ เด็กจึงมักบ่นว่าสอนเร็ว "

(อ.พรทิพย์)

" เราสอนอย่างนั้นเราทำไม่ทัน เนื้อหามันแน่นเอียด เราต้องสอนให้จบหลักสูตรจะให้เด็กคิดหลายๆ วิธีทำไม่ทันไหนจะการทดลองด้วยทำไม่ทัน ดังนั้นเราจึงสอนการเชื่อมโยงเนื้อหาได้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าเรื่องมันเกี่ยวเนื่องกัน จริง ๆ สำหรับตัวเองแล้ว

ตอนสอนไม่ได้คิดเรื่องสอบ คือสอนไปตามที่เราคิดว่าอยากสอน เวลาออกข้อสอบก็มาพิจารณาอีกทีว่าจะวัดอะไรเด็ก "

(อ.ระบิยบ)

"เขาต้องอ่านหนังสือให้มาก แล้วมาถามครูผู้สอนว่าคืออะไร แต่เขาไม่ถามในโรงเรียน ถ้าเขาผ่านคาบไปเมื่อไรประเด็นตรงนี้ก็จะไม่เข้าใจแล้ว เขาจับจุดไม่ถูก ถ้าเราสอนเร็วมากในคาบหนึ่ง ในช่วงที่สอนเด็กเขาจะคุยกัน พอดถามก็บอกว่าไม่รู้เรื่องแล้ว เขาไม่ตั้งใจฟังให้ตลอด ถ้าเขาตั้งใจฟังตลอดเขาจะทำเป็น "

(อ.พรทิพย์)

ปัญหาที่นักเรียนไม่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาบทเรียนได้ด้วยตนเอง ได้รับการอธิบายจากอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนมัธยมว่าส่วนหนึ่งมาจากเพราะพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เพราะขณะที่สอนในชั้นเรียนนักเรียนส่วนใหญ่จะไม่สนใจ และตั้งใจที่จะเก็บเกี่ยวความรู้ในคาบเรียน ขาดการทบทวนเนื้อหาบทเรียน หรือบางคน เรียนมาอย่างไม่เข้าใจจริงในเนื้อหา เรียนแบบท่องมาสอบ ดังนั้นเมื่อผู้สอนกล่าวถึงเรื่องที่เคยเรียนผ่านมาแล้ว นักเรียนจึงไม่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาด้วยตนเองไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา เพราะนักเรียนที่มาเรียนส่วนใหญ่มักอาศัยการจำเป็นหลัก โดยเฉพาะสูตรต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการแก้ปัญหา เพราะหากย้อนกลับไปถามที่มาของคำตอบนักเรียนส่วนใหญ่ จะไม่สามารถอธิบายเหตุผลที่ใช้สูตรดังกล่าวได้ แต่นักเรียนสามารถหาคำตอบที่ถูกต้องได้ ดังคำบอกเล่าของอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา ดังนี้

" เขาจับจุดประเด็นสำคัญไม่ได้ เขาอ่านแล้วสับสนเหมือนอ่านนิยาย เขาไม่รู้ว่าจะไหนสำคัญ จุดไหนควรเน้น แต่เมื่อเข้ามาเรียนกวดวิชาเรารู้ที่รับว่าจุดไหนสำคัญเราจะเน้นเด็ก เมื่อเราเน้นเด็ก เด็กจะมุ่งไปจุดนั้นมากกว่าจุดอื่น แล้วเขาก็จะเข้าใจขึ้น ในขณะที่โรงเรียนเขามัธยมบางคน สอนไปเรื่อย ๆ ตามหน้าที่ไม่ได้เน้นจุดที่สำคัญ พูดง่าย ๆ คือกวดวิชาส่วนหนึ่งก็เป็นภาคปฏิบัติ คือเอาตัวอย่างข้อสอบมาทำ แต่ที่โรงเรียนสอนตัวอย่างและแบบฝึกหัดข้อหนึ่งมาทำก็จบ "

(อ.ฉลาด)

ส่วนในกรณีการสอนของโรงเรียนกวดวิชาสามารถทำได้เพราะเนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่เรียนจบเนื้อหาหลักสูตรแล้ว การสอนของครูในโรงเรียนกวดวิชาจึงสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาบทเรียน เพื่อแก้ปัญหาโจทย์ต่าง ๆ ได้ตามที่นักเรียนต้องการ เนื่องจากลักษณะข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยมีจุดประสงค์ เพื่อต้องการแยกแยะนักเรียนที่มีความรู้ ความเข้าใจอย่างแท้จริงไม่ใช่ทำข้อสอบได้ เพราะอาศัยทักษะการจำเท่านั้น ดังนั้นการแก้ปัญหาโจทย์ข้อสอบในแต่ละข้อ จำเป็นต้องอาศัยการประมวลความรู้ ในแต่ละเรื่องที่สัมพันธ์กันมาร่วมกันแก้ปัญหา จึงเป็นเรื่องยากหากนักเรียนคนใดไม่เข้าใจในเนื้อหาบทเรียน ที่เคยเรียนมาแล้วทั้งหมด โรงเรียนกวดวิชาจึงกลายเป็นความต้องการของผู้เรียน เพราะเชื่อว่าลักษณะการสอนดังกล่าวโรงเรียนกวดวิชาสามารถสอนในสิ่งที่พวกเขาที่ต้องการได้ เพื่อให้ตนสามารถทำคะแนนการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้มากที่สุด ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“ไม่มีค่ะ ถ้าเรียนของ ม.5 ก็ ม.5 ล้วน ๆ ไม่ได้กลับเลย ซิวะ ก็เรียนเรื่องร่างกาย ล้วน ๆ มีเพียงวิชาเลขเท่านั้นที่เนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรียนอนุกรมเวลา แต่เอาเรื่อง log มาเกี่ยวข้องด้วย”

(แนน)

“กรณีที่เนื้อหาที่เรียนต้องเชื่อมเนื้อหาบทต่อไป อาจารย์จะบอกล่วงหน้าว่าต่อไปจะเจอใน ม.5 อีกมันจะหนักกว่านี้ ตอนนีให้รู้พื้น ๆ ไปก่อน ”

(จอย)

“อยากให้มีการสอนเชื่อมโยงเนื้อหา อย่างเช่น เนื้อหา ม.5 การรักษาสสมดุลร่างกายจะเกี่ยวกับศูนย์ควบคุมระบบทำงานของร่างกาย ม.6 ซึ่งกำลังเรียนอยู่แต่อาจารย์ที่สอนก็ไม่ได้เชื่อมโยงเนื้อหาของเก่าเลย แยกการสอนไปเรื่อย ๆ ระบบประสาทมีอะไร คิดว่าเพื่อนในห้องคงรู้เหมือนกันว่าจริง ๆ แล้วเนื้อหามันเชื่อมต่อกัน เพราะอาจารย์ตอน ม.5 ก็พูดว่าจะต้องไปเรียนต่อใน ม.6 แต่เมื่อมาเรียน ม.6 ก็เปลี่ยนอาจารย์สอน .... วิชาเลขที่โรงเรียนอาจารย์สอนแต่ละเรื่องจะเอามาเชื่อมโยงกันหมด เอาเรื่องเวกเตอร์ มาผสมเรื่องภาคตัดกรวย มั่วไปหมดเลย ”

(แนน)

แม้ครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา จะมีการนำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาใช้ในการสอน ในลักษณะเดียวกัน แต่เป็นเพียงการนำมา เพื่อยกตัวอย่างให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ไม่ได้ มุ่งเน้นฝึกให้นักเรียนแก้ปัญหาโจทย์ และอธิบายรายละเอียดรวมทั้งเทคนิคในการทำโจทย์ด้วยวิธี ต่าง ๆ เหมือนกับโรงเรียนกวดวิชา และส่วนใหญ่จะเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนนั้น ๆ ไม่มี การนำเนื้อหาบทเรียนอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องในการแก้ปัญหา นักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนให้ความ เห็นว่าครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาบางคนไม่มีการนำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาสอน แต่จะเป็น โจทย์ข้อสอบในคู่มือต่างๆ หรือครูจัดทำมาให้เอง ดังนั้นจึงขึ้นกับอาจารย์ผู้สอนแต่ละคน ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“เช่นวิชาเคมีนี่อาจารย์จะเอาข้อสอบ Ent ที่ยังสามารถคิดได้อยู่ แต่จะไม่ปนกัน หลายเรื่อง มาให้ทำ ”

(จอย)

“ข้อสอบ Entrance จริง ๆ จะออกป่นมั่วเลย กว่าทำได้ 1 ข้อเนี่ยต้องใช้ตั้งหลาย เรื่องที่ผ่านมาแล้ว แต่แบบฝึกหัดเสริมที่ครูให้ที่โรงเรียนถ้าเป็นบทไหนก็เป็นเนื้อหาบท นั้นบทเดียวเลย .... การสอนของครูที่โรงเรียนแต่ละคนมีรูปแบบการสอนที่ต่างกัน อย่างเช่นคณิตศาสตร์พอเข้าห้องก็สอนเนื้อหา แล้วมีแบบฝึกหัดให้ทำ บางทีก็อธิบาย โจทย์ บางทีมีแบบฝึกหัดเป็นแผ่น ๆ ให้ทำ สัก 30 ข้อ แล้วสั่งให้ทำเป็นการบ้านส่ง พอ มาถึงคาบเรียนข้อไหนที่เด็กผิดกันมาก ๆ ก็เฉลยในห้อง ข้อสอบที่อาจารย์เอามาให้ทำ เป็นข้อสอบทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่ข้อสอบ Entrance ก็แล้วแต่วิชาอย่างเคมีจะเอาข้อสอบ Entrance มาให้ทำ .... ถ้าเกิดเรียนแล้วทำเลยจะทำได้ แต่ถ้าทิ้งไว้ก่อนค่อยมาทำที่ หลังจะมั่วเล็กน้อย ที่ทำได้เพราะเนื้อหาเรื่องไหนอาจารย์ก็เอาเฉพาะข้อสอบที่เกี่ยวข้อง เนื้อหาบทนั้น ๆ แต่ข้อสอบ Entrance จริง ๆ จะป่นมั่วเลย กว่าทำได้สักข้อ ต้อง ใช้ตั้งหลายเรื่องที่เคยเรียนมาแล้ว ”

(จอย)

“ ที่โรงเรียนครูเขาจะเน้นในจุดที่ไม่ใช่จุดสำคัญ เขาเน้นเนื้อหาบางที่น้ำ ๆ ส่วนเนื้อหา ที่เขาออกข้อสอบเนี่ยมันจะเกินหลักสูตรที่เรียนในห้อง เพราะว่าถ้ามันง่าย ๆ ก็ทำกัน ได้หมด มันต้องยาก โจทย์ข้อหนึ่งเขาจะถาม และต้องใช้ความรู้หลายเรื่องหลายบท เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ที่โรงเรียนครูสอนเป็นบท ๆ ตอนเรียน ม.6 เนี่ย ถ้าเนื้อหาที่เรียนไป

แล้ว อาจารย์จะบอกให้กลับไปทบทวนมา อาจารย์เขาไม่ทบทวนให้ เพราะเวลาตรง
นั้นมันไม่พอ ขนาดสอนธรรมดาก็ไม่พอ”

(กอล์ฟ)

ในขณะที่นักเรียน เมื่อมาเรียนกวดวิชาทางโรงเรียนจะพยายามสอนการเชื่อมโยง
เนื้อหาทั้งหมดที่เรียนเคยเรียนมาแล้ว หากเนื้อหาใดมีความสัมพันธ์กันจะรวมเนื้อหาเข้าด้วยกัน
ทำให้ประหยัดเวลาในการสอน แต่จะอธิบายเนื้อหาและรวบรัดในประเด็นที่สำคัญ และเกี่ยวข้อง
กับการออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“ มาถึงก็สอนเนื้อหาเลย เพราะเป็น Course Entrance เขาก็จะเล่ามาตั้งแต่ ม.4 -
ม.6 ถ้าเรื่องที่ไม่เชื่อมโยงกันเขาจะสอนแยกไปที่ละเรื่อง แต่ถ้าเรื่องที่เชื่อมโยงกันเขา
จะรวมแล้วเรียนเป็นเรื่องเดียวกัน แล้วสอนทีเดียว พอสอนเนื้อหาเสร็จก็ทำแบบ
ฝึกหัดทันที ทำในห้อง เผลยในห้อง ”

(จอย)

ข้อได้เปรียบประการหนึ่งที่อาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนมัธยมเชื่อว่าผู้สอนในโรงเรียน
กวดวิชาไม่จำเป็นต้องสอนเนื้อหาพื้นฐานมาก่อน เพราะนักเรียนเคยผ่านการเรียนในโรงเรียนมา
แล้ว ดังนั้นการเรียนกวดวิชาเป็นการเรียนโดยการทบทวนเนื้อหาเดิม จึงทำให้นักเรียนให้เข้าใจ
เนื้อหาวิชามากขึ้น ดังนั้นครูในโรงเรียนกวดวิชาจึงสามารถสอนการเชื่อมโยงเนื้อหา และสามารถ
ทำได้ตามที่นักเรียนต้องการ ในขณะที่การสอนในโรงเรียนต้องจัดการสอนในเวลาที่ยากัดไม่มี
เวลาเพียงพอที่จะสอนการเชื่อมโยงเนื้อหา แต่อย่างไรก็ตามอาจารย์มั่นใจว่าการสอนในโรงเรียน
ยังจำเป็นสำหรับนักเรียนถึงแม้จะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนดีเพียงใดก็ตาม อาจารย์ได้ให้
ความเห็นเพิ่มเติมไว้ดังนี้

“ เขาไม่ต้องเน้นเนื้อหาที่เป็นพื้นฐานมาถึงก็เอาออกไปใช้เลย เด็กก็เรียนมาแล้ว
รอบหนึ่ง ใครที่เรียนดีมีพื้นฐานที่ดีแกยิ่งเรียนดีมากขึ้น ไข่ม้อยคะ สอนกวดนี่ง่ายนะ
คะ มาถึงก็จับใส่เลย ในขณะที่ครูในห้องมาถึงก็ต้องย้ำ จริงๆ แล้วการเริ่มต้นอย่าง
นี้ดีกว่า เพราะฉะนั้นเด็กทุกคนไม่ต้องเรียนในโรงเรียนมากวดอย่างเดียวสิลองดู
แต่เด็กที่เก่งเขาเรียนหลายรอบอยู่แล้วมันก็ต้อง เก่งอยู่แล้ว มีกำลังน้อยแต่ชนหลาย
เที่ยวก็ได้งานมากกว่า มันอยู่ที่พลังของตัวเอง .....การสอนไม่เหมือนกัน ต่างกัน

ที่เด็กมีความรู้มาก่อน เพราะฉะนั้นเมื่อเด็กมีความรู้แล้วเขาต้องเชื่อมโยงเนื้อหาให้เด็กคิดให้เป็นว่าเนื้อหาเรื่องใดที่มีการเชื่อมโยงกับเนื้อหาอะไรบ้าง และสอนให้นำความรู้ไปใช้แก้โจทย์ปัญหาได้ คนละครณีกันในกรณีโรงเรียนเราต้องสอนความรู้ที่ถูกต้องของกรมวิชาการ เด็กไม่ได้หัดทำโจทย์หรือจะเอาเวลาที่ไหนมาหัดทำพอเลิกเรียนก็กลับบ้าน ไหนจะสอบวิชาในห้องเรียนอีก "

(อ.ระบิยบ)

"จะสอนโดยการเอาข้อสอบเก่ามา แล้วอธิบายเนื้อหาแต่ทำให้เร็วขึ้นไม่มาอธิบาย แต่สอนการจับเชื่อมโยงประเด็น ให้เป็นวิธีให้เร็วขึ้น โดยอาศัยแนวข้อสอบเก่าที่ออกมาแล้วว่า เรื่องใดออกสักกี่ข้อแล้ววิเคราะห์ดูว่าน้ำหนักเรื่องใดที่ออกมากก็จะเน้นในเรื่องนั้นให้มากขึ้น "

(อ.พรทิพย์)

3. จุดมุ่งหมายการสอนที่ต่างกันระหว่างโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนมัธยมศึกษา

การจัดกิจกรรมการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และฝึกให้นักเรียนได้ร่วมคิดและฝึกทักษะในการแก้ปัญหาร่วมกัน เป็นวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่โรงเรียนมัธยมศึกษาพยายามพัฒนาระบบการเรียนการสอนดังกล่าวขึ้นเพราะเชื่อว่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่แท้จริง แต่ในทางกลับกันโรงเรียนกวดวิชาไม่ได้เน้นในสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตามการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนของโรงเรียนกวดวิชาที่ต้องการให้ผู้เรียนสอบเข้าศึกษาต่อ ในมหาวิทยาลัยกลายเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการ การมุ่งเน้นเฉพาะการสอนเทคนิคในการทำข้อสอบ โดยยึดแนวข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยให้นักเรียนฝึกหัด เพื่อให้เกิดทักษะความชำนาญในการทำข้อสอบ และเป็นความต้องการของผู้เรียนโดยตรง ดังนั้นผู้สอนจึงไม่จำเป็นที่จะต้องย้ำเนื้อหาวิชาเหมือนกับการสอนในโรงเรียนมัธยม เพราะเป้าหมายที่ต้องการคือนักเรียนสามารถทำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ อาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาท่านหนึ่งได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายการสอนที่ต่างกันว่า

"การสอนเนื้อหานี้เป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องสอนให้กับเด็ก แต่หน้าที่ของโรงเรียนกวดวิชาคือสอนให้นักเรียนทำข้อสอบได้ ดังนั้นถ้านักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ไม่ดี เมื่อมาเรียนกวดวิชาเขาก็จะได้ความรู้กลับไปแค่เล็กน้อยเท่านั้น แต่สิ่งที่เขาได้ไปคือเทคนิคการทำข้อสอบ ..... ปล่อยให้ เราเอาเสียงส่วนใหญ่ มันเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเราจะมานั่ง

จ้ำจี้จ้ำใจตรงนี้มันจะสอนไม่ทัน .....การสอนของโรงเรียนกวดวิชาเราเน้นผลลัพธ์ คือ
หมายความว่าสุดท้ายเด็กต้องทำข้อสอบได้ "

(อ.ฉลาด)

เมื่อวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษามีวัตถุประสงค์ต่างกันส่งผลให้การจัดกิจกรรม
การเรียนการสอนต่างกัน 5 ประการ กล่าวคือ

(1) การให้ความสำคัญกับการสอนการปฏิบัติการทดลอง(Lab)

นักเรียนกลุ่มศึกษาทุกคนยอมรับว่า โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้เน้นการสอนการ
ปฏิบัติการทดลอง (Lab) จะสอนเฉพาะเนื้อหาที่เป็นทฤษฎีเท่านั้น และเป็นแนวของข้อสอบเข้า
มหาวิทยาลัย ในขณะที่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ยังเน้นและให้ความสำคัญกับกระบวนการสอน
ที่เน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง ครูผู้สอนจำเป็นต้องจัดประสบการณ์ การสอนให้นักเรียนได้มี
โอกาสคิด และตั้งวัตถุประสงค์การศึกษาทดลองด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนกลุ่มศึกษามองว่า
การสอนดังกล่าวเป็นการเสียเวลา และไม่ได้ใช้ประโยชน์ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย
เพราะข้อสอบประเภทนี้มีน้อยมาก แต่อย่างไรก็ตามการสอนเกี่ยวกับการทดลองทางห้องปฏิบัติ
การยังมีความจำเป็นอยู่ในกรณีของรายวิชาเคมี หรือ ฟิสิกส์ เพราะการเชื่อมโยงเนื้อหาต้องอาศัย
ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับผลการทดลอง จึงจะนำมาประยุกต์ใช้กับความเข้าใจในเนื้อหาวิชา
แม้โรงเรียนกวดวิชาจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสอนการปฏิบัติการทดลอง แต่ผู้สอนจะสรุป
ผลการทดลองมาอธิบายให้นักเรียนก่อนจะเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหา ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่ม
ศึกษา ดังนี้

"ครูสอนวิชาเคมีที่โรงเรียนสอนพวกการทำ lab ดีมากเรียนแล้วเข้าใจ มีการทดลอง
เป็นกลุ่ม ๆ แต่ก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์ในการทำข้อสอบ "

(แนน)

" ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับ Lab เราเน้นคำนวณ แต่ก็มีส่วน "

(เงาะ)

" ข้อสอบ Entrance ที่ออกจะไม่เน้นพวก lab ถึงเรียนในห้องมาแล้วแต่ก็ไม่ได้ใช้
ประโยชน์ในการทำข้อสอบ ตรงกันข้ามในห้องสอนละเอียด "

(แนน)

(2) การเน้นทักษะการฝึกปฏิบัติในการทำโจทย์ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย

นักเรียนกลุ่มศึกษาทุกคน ให้ข้อมูลที่ตรงกันว่า การสอนในโรงเรียนยังจำเป็นอยู่ และมีความสำคัญมาก เพราะหากเรียนมาโดยไม่เข้าใจเนื้อหาแล้ว การมาเรียนกวดวิชามักไม่ได้ผลตามที่คาดหวังไว้ สิ่งที่ได้คงได้เพียงการฝึกทักษะในการทำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ในขณะที่การสอนในโรงเรียนมัธยม แม้จะมีแบบฝึกหัดให้ทำบ้างแต่ยังน้อยมาก คาบเรียนหนึ่งประมาณ 2-3 ข้อ แบบฝึกหัดส่วนใหญ่ที่นำมาเป็นโจทย์ที่มีอยู่ในแบบเรียน หรือในหนังสือคู่มือต่าง ๆ ในขณะที่โรงเรียนกวดวิชาจะสอนวิธีการทำข้อสอบ โดยเฉพาะและมีโจทย์ให้ทำหลายข้อในการเรียนแต่ละคาบ พร้อมแนะนำวิธีคิดอย่างละเอียด พร้อมเชื่อมโยงเนื้อหาหรือการใช้สูตรที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เรียนทันที ซึ่งแตกต่างจากการสอนในโรงเรียน ที่ครูผู้สอนต้องการยกตัวอย่างโจทย์เพื่อประกอบการเรียนการสอนให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาวิชามากขึ้นเท่านั้น นักเรียนจำเป็นต้องกลับไปทบทวนและฝึกการทำโจทย์ให้มากขึ้น ดังนั้นจึงมีนักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนให้เหตุผลการมาเรียนกวดวิชา เพราะต้องการให้ตนเองฝึกทำโจทย์ข้อสอบมากขึ้น ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“ การสอนที่โรงเรียนกับที่เรียนกวดวิชาว่าจะต่างกันชัดมากที่กวดวิชาจะเน้นข้อสอบ Entrance มากกว่า แต่ที่โรงเรียนเนื้อหาจะตีกรอบว่าเป็นที่โรงเรียนอย่างเดียว”

(เจมส์)

“ รูปแบบการสอนของครูทั้ง 2 ที่ ไม่เหมือนกัน อย่างที่โรงเรียนพอเข้าห้องเรียนครูก็สอนอย่างเดียว มีตัวอย่างให้ทำ แต่ก็ไม่เยอะ ประมาณ สัก 2-3 ตัวอย่าง อาจารย์เขาก็สอนวิธีคิด อย่างที่ฝึกสัปดาห์นี้อาจารย์ก็จะอธิบายสูตร พิสูจน์สูตรนี้ได้มาอย่างไร แล้วมีโจทย์ให้ทำ โจทย์ที่อาจารย์เอามาก็คือเป็นโจทย์ที่มีในหนังสือเรียน แต่ที่เรียนกวดวิชาเน้นนำโจทย์มาให้ทำเยอะกว่าเท่านั้นเอง”

(วรัต)

“ ครูที่โรงเรียนเวลาสอนจะนำโจทย์ข้อสอบ Entrance มาน้อยมาก นานๆ จะเจอสักที ส่วนใหญ่เป็นโจทย์ในคู่มือหนังสือมากกว่ามาให้ทำ อาจารย์มีการนำข้อสอบ หรือ โจทย์ข้างนอกมาให้ทำบ้างแต่ก็ไม่ใช่ข้อสอบ Entrance แต่เด็กไม่ค่อยทำหรอกค่ะ ”

(แนน)

“ในขณะที่ครูที่สอนในโรงเรียนกวดวิชาเน้นให้เราทำแบบฝึกหัด ทำโจทย์มากกว่าในห้อง ในห้องรีบไปหน่อย เพราะต้องมีสอบ มีกิจกรรมระหว่างเรียน แต่เรียนพิเศษนี่เป็นเวลาของเราโดยตรง ถ้าไม่เข้าใจก็ถามอาจารย์โดยตรงอาจารย์จะอธิบาย ”

(นุ้ย)

“การสอนวิชาคณิตศาสตร์ที่โรงเรียนว่าเมื่อครูเข้ามาถึงก็อธิบายเนื้อหา แล้วก็เริ่มให้ทำแบบฝึกหัด โดยแบบฝึกหัดอาจารย์จะเอามาจากคู่มือ หลายเล่มมารวมกันให้ทำ บางทีอาจารย์แจก sheet แล้วให้ทำ บางทีก็เฉลย บางทีก็ให้เฉลยเองให้ดูตามคู่มือ จะมาเฉลยตอนสุดท้ายว่านี่คือข้อสอบ Entrance....” ต้องการฝึกซ้อมการทำข้อสอบ ถ้าเกิดมาเรียนมันก็ได้ข้อสอบเพิ่ม ...อ่านเองที่บ้านได้แต่มันทำไม่ทำ เพราะบางทีควบคุมตัวเองไม่ได้ บางทีก็ดูทีวี ถ้าอ่านที่บ้านมันไม่ได้จำกัดเวลาที่อ่าน แต่มาเรียนพิเศษนี่ตั้งใจไปเลยว่ามาเรียน”

(เอ๋ม)

การสอนในโรงเรียนกวดวิชาเป็นเพียงการสอน เพื่อการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น และเป็นการฝึกทักษะการทำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น ความสำเร็จจากการมาเรียนกวดวิชาจึงขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเอง ได้พัฒนาตนเองควบคู่ไปกับการเรียนกวดวิชามากน้อยเพียงใด เมื่อวัตถุประสงค์การสอนของโรงเรียนกวดวิชาต้องการให้ผู้เรียนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย จึงเน้นการสอน เพื่อการทำข้อสอบละเอียดกระบวนการเรียนรู้ที่โรงเรียน ในปัจจุบันพยายามเน้นให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ดังนั้นความสำเร็จจากการเรียนกวดวิชาจึงยังขึ้นกับปัจจัยด้านตัวผู้เรียนและผู้สอน ตามความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาท่านหนึ่งได้ให้ความเห็นว่า

“อยู่ที่ 2 ปัจจัยคือเด็ก และครู ถ้าไปเจอเด็กฉลาด ไหวพริบดี สอนนิดเดียวเขาก็ได้ แต่เด็กที่อ่อนถ้าสอนให้เขาบึ้งขึ้นมาเข้าใจได้ เด็กพวกนี้ก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แม้จะมีความรู้สู้เด็กเก่งไม่ได้ แต่ถ้าเขาได้พัฒนาได้ทำการฝึกโจทย์เยอะ ๆ เขาจะทำข้อสอบได้ ..... เขาคงเน้นอยากได้วิธีการทำความเข้าใจที่กระจ่างชัดตรงไปตรงมาไม่ต้องมีเนื้อหาอย่างอื่นประกอบ คือตรง ๆ เลยว่าอย่างนี้ต้องตอบอย่างนี้ ”

(อ.วิลาวัลย์)

(3) ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู

การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน อาจเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนสามารถดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และอาจสร้างความเชื่อมั่นเกี่ยวกับตัวอาจารย์ผู้สอนให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ การศึกษาพบว่า การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนในโรงเรียนมัธยมมีความสนิทสนมกันมากกว่า ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการอยู่ใกล้ชิดและความไว้เนื้อเชื่อใจระหว่างความเป็นครูกับศิษย์ แต่ก็ไม่อาจสรุปได้ว่าการมีความสัมพันธ์ที่ดีจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสกล้าที่จะซักถาม เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ร่วมกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพฤติกรรมของตัวนักเรียนเอง ยังมีลักษณะการเรียนเป็นเพียงผู้ฟังเพียงอย่างเดียว ขาดการซักถามหรืออภิปรายร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งส่งผลการการเรียนรู้ นักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ยังมีความเกรงใจผู้สอนไม่กล้าซักถามปัญหาโดยตรง ยังปล่อยให้ความสงสัยในแต่ละคาบเรียนเป็นปัญหาอยู่ และทวีความรุนแรงมากขึ้น จนกลายเป็นความไม่เข้าใจในเนื้อหาบทเรียนในที่สุดจนไม่อาจแก้ไขได้ ซึ่งสังเกตได้จากการที่นักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนยอมรับว่าไม่รู้จะถามปัญหาอะไร และบอกสิ่งที่ไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาไม่ได้ว่าอยู่จุดไหน ในขณะที่นักเรียนกลุ่มศึกษา 2 คนเรียนพิเศษกับอาจารย์ประจำที่สอนในโรงเรียนยอมรับว่ามีความสนิทสนมกับอาจารย์สอนพิเศษมากกว่าอาจารย์ที่สอนในโรงเรียนกวดวิชา และกล้าซักถามปัญหาที่สงสัยมากกว่ากรณีของแนนเธอเล่าว่าในช่วงที่เรียนพิเศษกลุ่มเล็ก ๆ กับเพื่อน 15 คน โดยเรียนที่บ้านของครูผู้สอนเธอบอกว่า มีโอกาสได้ถามมากขึ้นและอาจารย์เองก็ได้เน้นย้ำในจุดที่ไม่เข้าใจ ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“ไม่รู้จะถามอะไร บางทีก็ไม่กล้าถาม ทั้งๆ ที่อาจารย์เองก็เปิดโอกาสให้ถาม....จะดูว่าครูคนนั้นเป็นยังไงด้วย”

(เงาะ)

“สนิทกับครูที่สอนเสริมที่โรงเรียนมากกว่าครูที่สอนที่เรียนกวดวิชา ความสัมพันธ์ของเขากับครูที่สอนกวดวิชามีน้อย ความสนิทกับครูที่สอนเสริมทำให้กล้าถามในสิ่งที่ไม่เข้าใจมากขึ้นกว่าครูที่สอนกวดวิชา ”

(วรวร)

- “ที่โรงเรียนสอนเสริมสอนทั่วถึง เพราะว่าเรียนจำนวนน้อย เจาะรายคนได้มากกว่า และอาจารย์อธิบายรายละเอียดเยอะกว่าที่ PA ที่ PA อาจารย์สอนเร็ว และไม่ค่อย

บอกรายละเอียด แต่แสดงใจหายให้ดู มีวิธีทำเสียมาก”

(หนึ่ง)

ในขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างครู ในโรงเรียนกวดวิชากับผู้เรียนจะเป็นไปในลักษณะความสัมพันธ์เชิงหน้าที่ นักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ยังมีการซักถามข้อสงสัยน้อยมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะบุคลิกภาพส่วนตัว ของผู้สอนและเทคนิคการสอนแต่ละคนที่ต่างกัน ในแต่ละรายวิชา รวมทั้งระยะเวลาที่จำกัดจึงไม่มีโอกาสพูดคุยและแนะนำในเรื่องการเรียน แม้กระทั่งมีนักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนเคยเรียนกวดวิชาที่เดิมหลายครั้งก็ตาม การแนะนำจากอาจารย์ในโรงเรียนกวดวิชาก็ยังมีน้อยมาก ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“เรียนกวดวิชาวิชาคณิตศาสตร์ที่เดิมมา 2 ปี คือตั้งแต่ ม.5 แล้ว อาจารย์รู้จักดีแต่มาถึงก็สอนอย่างเดียว มีบ้างที่บอกว่าคนนี้น่าจะไปต่ออะไร อาจารย์ว่าอย่างผมเนี่ยน่าจะเรียนวิชาสถิติที่ มอ. แต่อาจารย์ที่โรงเรียนนี้เป็นกันเองมากกว่า”

(เจมส์)

“...อย่างอาจารย์ที่สอนเคมี จะพูดซ้ำ ๆ และจะถามว่าเข้าใจมั๊ย เด็กเองจะกลัวถาม แกก็จะไปไม่เร็วมาก แต่ก็ไม่ใช่เกิน แต่อย่างฟิสิกส์ที่เรียนอีกที่หนึ่ง อาจารย์จะพูดไปเร็ว ๆ เค้าไม่ค่อยมีการถามว่าเด็ก เข้าใจมั๊ย ตามเด็กข้างหน้า เด็กข้างหลังก็ไม่รู้เรื่อง ”

(กอล์ฟ)

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่านักเรียนกลุ่มศึกษาที่เรียนพิเศษกับอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ยังยืนยันว่ามีความสนิทสนมกับอาจารย์ในโรงเรียน มากกว่าอาจารย์ในโรงเรียนกวดวิชา และมั่นใจว่าการมีโอกาสเรียนกับกลุ่มที่มีผู้เรียนจำนวนไม่มากนัก ในบางรายวิชาจะเพิ่มโอกาสให้นักเรียนสร้างซักถามปัญหามากขึ้น อย่างไรก็ตามนักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่มักไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องความสนิทสนมกับผู้สอนและคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นมากนัก

(4) สื่อการเรียนการสอน

สื่อและอุปกรณ์การเรียน การสอน นับว่าเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ทันเพื่อน หรือยังไม่เข้าใจในเนื้อหาที่เรียน สามารถเรียนรู้เพิ่มเติมได้จากสื่อการสอน สื่อการสอนที่โรงเรียนกวดวิชาให้คือเอกสารประกอบการสอนเท่านั้น

ซึ่งได้รับในวันที่สมัครเรียน ในขณะที่โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่บางแห่งที่นักเรียนกลุ่มศึกษาเรียนอยู่นั้นมีสื่อประกอบการสอนเช่น วิดีโอการศึกษาในรายวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนสามารถยืมได้จากห้องสมุดของหมวดวิชาในโรงเรียน หากนักเรียนได้ใช้เวลาในการศึกษาจากสื่อต่าง ๆ อย่างเต็มที่ความจำเป็นที่ต้องเรียนกวดวิชาคงน้อยลงไป นักเรียนบางคนยอมรับว่าเคยไปใช้บริการสื่อพวกนี้บ้าง แต่ส่วนใหญ่ไม่มีเวลาในการศึกษาอย่างจริงจัง เพราะโดยปกติการจัดการเรียนการสอนในแต่ละวันไม่มีเวลาร่างที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่อที่ทางโรงเรียนจัดไว้ให้นักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนยอมรับไปใช้ประโยชน์จากสื่อการสอนที่โรงเรียนมีอยู่ได้ไม่เต็มที่ ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“ที่เรียนในห้องก็เรียนตั้งแต่ 7 โมงครึ่ง แล้วก็เลิก 5 โมง 6 โมง กลับไปบ้านก็ต้องเตรียมดูหนังสือสอบวันต่อไป สื่อพวกนี้จึงไม่ค่อยได้ดู... สำหรับสื่อการสอนที่โรงเรียนกวดวิชาให้ก็จะมีแต่ sheet การสอนเท่านั้นเอง ส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว ไม่ค่อยได้เปิดสักเท่าไร บางทีมีเรื่องที่เราเรียน ที่โรงเรียน แล้วกำลังใกล้จะสอบ บางทีอ่านเนื้อหาในห้องแล้วมาอ่านของที่เรียนกวดวิชาอีกก็จะได้เนื้อหาดีขึ้น ”

(จอย)

(5) การมอบหมายงาน(การบ้าน)

การมอบหมายการบ้านให้นักเรียนไปค้นคว้าหรือศึกษาเพิ่มเติมมีลักษณะแตกต่างกันกล่าวคือโรงเรียนกวดวิชามักจะไม่ได้มอบหมายให้นักเรียนกลับไปทำเพิ่มเติม โดยมีเหตุผลว่าเป็นการเพิ่มภาระให้กับนักเรียน จึงนิยมที่จะสอนและสรุปเนื้อหาให้เสร็จสิ้นภายในคาบเรียน หากมีบ้างในบางรายวิชาที่ต้องเน้นทักษะการจำ เช่น ภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนจะมอบหมายให้นักเรียนได้กลับไปทบทวนคำศัพท์ต่าง ๆ แต่ก็ไม่ได้เข้มงวดในเรื่องนี้มากนัก นักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนได้กลับไปทบทวนก่อนมาเรียนในคาบต่อไป เพราะผู้สอนได้นำเทคนิคการให้คะแนนและแจ้งผลคะแนนที่ทำได้ เป็นสิ่งดึงดูดใจให้ผู้เรียนให้ความสำคัญมากขึ้น ในขณะที่วิชาฟิสิกส์ เคมี ผู้สอนจะให้โจทย์ตัวอย่างเพิ่มเติมเพื่อฝึกทักษะการแก้ปัญหาโจทย์มากขึ้น แล้วนำมาเฉลยในชั่วโมงถัดไป นักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนยอมรับว่าไม่มีเวลาในการกลับมาทำการบ้านหรือโจทย์ที่อาจารย์มอบหมายให้ทำล่วงหน้า และคงขอให้อาจารย์ผู้สอนเฉลยในชั่วโมงเรียน พฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนจึงเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าการมาเรียนกวดวิชาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มาเรียนเพิ่มต้องการเนื้อหาวิชาจากการบอกเล่าของครูผู้สอนเท่านั้น

ไม่ได้ต้องการที่จะพัฒนาระบบการคิดแก้ปัญหา และให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองไปในแนวทางที่ถูกต้อง ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“วิชาอังกฤษที่เรียนกวดวิชาเวลาเรียนจนในแต่ละคาบอาจารย์เขามีการบ้านให้กลับไปทำ ตัวเขาเองกลับไปทำทุกครั้ง แต่บางวิชาเช่น เคมี เรียนเสร็จก็จบในคาบเลยไม่มีการบ้าน”

(เจมส์)

“วิชาอังกฤษที่เรียนอาจารย์จะมีการบ้านสั่งให้ทำทุกวัน ได้ทำการบ้านก่อนทุกครั้ง เพราะอยากรู้ว่าจะได้คะแนนเท่าไร อาจารย์มาเฉลยในห้อง ส่วนวิชาเลขนี้การบ้านมีแต่ไม่ได้ทำเลย อาจารย์เขาไม่ได้ตรวจสอบว่าใครทำมาบ้างเพราะพอเข้าห้องเรียนก็เฉลยเลย”

(แนน)

“โรงเรียนกวดวิชาจะไม่มีการบ้านให้ทำ อาจารย์จะให้ไปทบทวนมา วิชาเลขสอนในคาบก็เสร็จไปเลย ชีวิตเนี่ยไม่มี เนื่องจากว่าอาจารย์ให้ข้อสอบไปแล้วให้ไปทำเอง อาจารย์เฉลยอยู่แล้ว”

(เอ็ม)

4. คุณภาพการสอนที่ดีของอาจารย์มหาวิทยาลัย

โรงเรียนกวดวิชาได้พยายามสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียน โดยมีกลยุทธ์ต่าง ๆ เช่น การคัดเลือกครูผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถในการสอน มีประสบการณ์การสอนในวิชาดังกล่าวมายาวนานและเป็นที่ยอมรับของนักเรียน โดยเฉพาะอาจารย์ที่เป็นที่กล่าวถึงกันในหมู่นักเรียนส่วนใหญ่ว่าสอนดี มีการแก้งานข้อสอบตรงกับข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ครูผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาทั้งสองแห่งส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ที่มาจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของภาคใต้ อีกส่วนหนึ่งเป็นอาจารย์ที่มาจากโรงเรียนมัธยมที่มีชื่อเสียง โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีสถิตินักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นจำนวนมาก หรือมีนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเป็นครูผู้สอนแต่มีเพียง 1 คนเท่านั้น ชื่อเสียงและคุณภาพการสอนของอาจารย์ จะได้รับการบอกต่อจากรุ่นที่รุ่นน้องหรือจากเพื่อนที่เคยเรียนมาก่อน ในขณะที่ทางโรงเรียน

กวดวิชาที่มีวิธีการคัดเลือกครูผู้สอนโดยเจ้าของโรงเรียนกวดวิชาที่มีหุ้นส่วนกันเป็นผู้ชักนำ และหาอาจารย์ที่เป็นเพื่อนหรืออาจารย์ที่เป็นหุ้นส่วนในการเปิดโรงเรียนกวดวิชามาสอน อาจารย์ผู้สอนซึ่งมาจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในภาคใต้ ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ และเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชา สิ่งเหล่านี้เป็นจุดสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนได้ถึงคุณภาพการสอนที่ตนเองจะได้รับ แต่กระนั้นก็ตามคุณวุฒิทางการศึกษา และสถาบันที่ครูผู้สอนสังกัดอยู่เป็นเพียงปัจจัยที่ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจที่จะเรียนกวดวิชากับครูผู้สอนมากขึ้น คุณภาพการสอน และมีวิธีการถ่ายทอดความรู้ที่ดี เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน สามารถแยกประเด็นความเชื่อมั่นในคุณภาพการสอนของครูในโรงเรียนกวดวิชาได้ 3 ประเด็น ตามความเชื่อของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

4.1 สอนเนื้อหาตรงตามแนวข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างศึกษา ส่วนใหญ่เชื่อว่าแนวการสอนที่นำเนื้อหาที่มักจะออกข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยมาสอน และครอบคลุมประเด็นเนื้อหาทั้งหมด ที่จะใช้ในการออกข้อสอบ ทำให้นักเรียนกลุ่มศึกษามั่นใจได้ว่า ผู้สอนน่าจะสอนเนื้อหาทั้งหมดที่ใช้ในการเข้ามหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพราะทางโรงเรียนกวดวิชาระบุชัดเจนว่าเป็นการสอน เพื่อเตรียมสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ในขณะที่นักเรียนกลุ่มศึกษาคนหนึ่ง มีความเชื่อว่าจำนวนเงินที่ตนเองได้จ่ายค่าเล่าเรียนไปแล้ว น่าจะทำให้ผู้สอนทำทุกวิถีทางที่จะทำให้ตนเองมีความเข้าใจเนื้อหาได้มากที่สุด แม้นว่าทางโรงเรียนกวดวิชาและผู้สอนจะไม่ได้แจ้งรายละเอียดของเนื้อหาที่จะสอนในแต่คอร์สก็ตาม สิ่งเดียวที่ผู้เรียนพอจะตรวจสอบได้คือการอ่านจากเอกสารประกอบการสอน (Sheet) ที่ทางโรงเรียนกวดวิชาแจกให้ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยตรวจสอบว่าการสอนจะครอบคลุมเรื่องใดบ้าง แต่ก็มั่นใจว่าผู้สอนสอนครบในทุกประเด็นที่ใช้ในการออกข้อสอบ ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

" เราสอนเฉพาะเรื่องแนวที่จะ ent ส่วนไหนไม่ ent สอนแค่ให้รู้เฉย ๆ ไม่เจาะจงข้อสอบที่ออกก็คงแนวนี้ ครั้งแรกก็ไม่มั่นใจเหมือนกันว่าอาจารย์จะสอนเนื้อหาครบทุกหัวข้อหรือเปล่า จึงกลับไปดูว่า sheet ที่ทางโรงเรียนกวดวิชาที่แจกให้ ดูแล้วมีเรื่องที่เราเรียน ดูจากหนังสือข้อสอบเก่าที่เรามีอยู่ก็เหมือนกัน"

(เงาะ)

Entrance คืออาจารย์เขาจะโยงถึงข้อสอบที่จะออกปีนี้ด้วย อาจารย์บอกว่ามันจะหนีไม่พ้น ข้อสอบจะออกแนว ๆ นี้”

(หนึ่ง)

“อาจารย์ที่สอนเขาวิชาอังกฤษมีตำแหน่งเป็น ผู้ช่วยศาสตราจารย์เขาน่าจะมีวิธีหรือแนวการสอน ที่ทำให้เข้าใจง่าย พอเรียนก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เชื่อว่าประมาณ 20 % ว่าตำแหน่งวิชาการมีผล บางคนมีตำแหน่งทางวิชาการที่สอนไม่ตรงกับเรา เราจับไม่ได้ มันก็ไม่รู้เรื่อง ”

(เจมส์)

“ส่วนใหญ่จะไม่เลือกเรียนกับอาจารย์ที่มาจากโรงเรียนดังๆ เพราะว่าอาจารย์พวกนี้ ก็เหมือนกับอาจารย์ที่โรงเรียน เรียนกับอาจารย์ที่โรงเรียนเดิมดีกว่าไม่ต้องถ่อมาเรียนที่ภาคใหญ่ ถ้าเป็นอาจารย์ที่ มอ. จะให้เนื้อหามากกว่านั้น.... อาจารย์ที่มา มอ. จะต้องสอนเนื้อหามากกว่าที่โรงเรียน และก็จะสอนปูพื้นฐานเข้ามหาวิทยาลัย ปี 1 ด้วย อย่างเช่นวิชาเคมี บางครั้งเวลาอาจารย์สอนเกินเนื้อหาอาจารย์ก็จะบอกว่าเนี่ย เป็นเนื้อหาของ ปี 1 ที่มันเชื่อมต่อกับของ ม.ปลาย แต่เนื้อหาที่สอนมันก็ไม่ได้ลึกจนเกินไปจนขนาดเราเรียนไม่รู้เรื่อง “

(จอย)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคุณภาพการสอนของครูในโรงเรียนกวดวิชาจะได้รับการยอมรับในกลุ่มเพื่อน และแนะนำว่าสอนดี สามารถถ่ายทอดเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย ในขณะที่นักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนยังไม่มั่นใจมากนัก ในประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนกวดวิชา แต่การรับฟังข้อมูลจากเพื่อน เป็นเพียงสิ่งกระตุ้นให้เข้ามาพิสูจน์ตามคำแนะนำของเพื่อน ในขณะที่นักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนแทบจะไม่ได้พิจารณาคุณสมบัติการศึกษาของผู้สอนว่ามีคุณสมบัติทางการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาของอาจารย์ที่มาจากมหาวิทยาลัย เพียงแต่เลือกตามคำแนะนำของเพื่อนที่เคยเรียนมาก่อน และพร้อมจะเรียนกวดวิชากับครูที่เพื่อนแนะนำว่าสอนดีทันทีโดยไม่ได้พิจารณาปัจจัยใด ๆ ทั้งสิ้น ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“ อาจารย์ที่สอนมาจากสถาบันที่มีชื่อเสียง ก็ไม่ใช่ว่าจะสอนดี.... จึงใช้วิธีพิสูจน์ด้วยตัวเองและมาเรียนดูก่อน ว่าอาจารย์เขาเป็นอย่างไรบ้าง ... มันต้องเสียงพี ถ้าคิดจะเรียนตรงนี้ ต้องเสียงทุ้มเงินแล้วมาเรียน”

(ววรรต)

“ ไม่รู้ว่าอาจารย์ที่สอนวิชาเลขมีตำแหน่งทางวิชาการหรือเปล่า รู้แต่ว่าเป็นอาจารย์ที่มาจากมหาวิทยาลัย ... ตอนสมัครเข้ามาเรียนไม่ได้ดูด้วยซ้ำไปว่าเป็นอาจารย์ที่ไหน .... ไม่ ไม่เกี่ยวกับตำแหน่ง เพราะเพื่อนบอกว่าอาจารย์นี้สอน จะถามเพื่อนมากกว่า เพราะเพื่อนเคยเรียนมาแล้ว และเพื่อนอยู่ในระดับเดียวกับเรา พอเขาเรียนเขาบอกว่า อาจารย์คนนี้สอนดี เราก็ไปเทียบกับเขาว่าสมองใกล้เคียงกัน การเรียนเราก็ไม่ได้เก่งมาก เขาว่าเขาเรียนเข้าใจ เราก็น่าจะเข้าใจ ก็เลยลองเรียนดู .... ที่ไม่เรียนที่สงขลา ซึ่งมีโรงเรียนเปิดสอนกวดวิชาเช่นกันว่ามีน้อย และไม่แน่ใจในมาตรฐานแต่ที่หาดใหญ่นี้มีอาจารย์มาจาก มอ. หรือ มหาวิทยาลัยที่ตั้ง ๆ อาจารย์ที่เก่ง ๆ มาสอน แต่ถ้าที่สงขลามีอาจารย์ที่ดี ๆ เก่ง ๆ มีชื่อเสียงบ้างก็คงเรียนใกล้บ้าน แต่ที่ดูๆ แล้วไม่มี เลยต้องมาเรียนที่หาดใหญ่”

(กอล์ฟ)

“ ก่อนมาเรียนก็สอบถามที่โรงเรียนอีกครั้งว่าวิชานี้อาจารย์อะไรสอนแก่ประจำอยู่ที่ไหน แต่พอรู้ว่ามาจาก มอ. ก็ไม่ถึงกับเชื่อว่าอาจารย์จะสอนดีจริงตามที่เพื่อนแนะนำมาแต่ใช้วิธีเปรียบเทียบไปเรื่อย ๆ ว่า สถาบันไหนอาจารย์อะไรสอน แก่ประจำอยู่ที่ไหนคณะอะไร แต่ส่วนใหญ่ก็ฟังมาจากรุ่นพี่มาแล้วว่าอาจารย์คนไหนสอนดี”

(จอย)

ในขณะที่อาจารย์ผู้สอน ในโรงเรียนกวดวิชาเชื่อว่าการเรียนกวดวิชาของนักเรียนนั้น ปัจจัยพื้นฐาน เช่น สถาบันหรือมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงที่ผู้สอน ๆ อยู่ หรือตำแหน่งทางวิชาการของผู้สอนนั้น ไม่ได้เป็นจุดขายที่ทำให้นักเรียน ต้องเรียนกวดวิชากับอาจารย์คนใด แต่ขึ้นกับความสามารถของผู้สอนเป็นสำคัญ ดังนั้นนักเรียนส่วนใหญ่จึงมักมีชื่ออาจารย์จากการบอกเล่าของเพื่อนว่าอาจารย์คนใดสอนดีในรายวิชาใด และให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า

“ ธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาไม่เหมือนกับธุรกิจอย่างอื่น คือผู้สอนสำคัญที่สุด ผู้สอนต้องสอนดี อย่างที่นครินทร์ก็มีอาจารย์จิตสอนคณิตศาสตร์ เอ็นทรานซ์ก็มีอาจารย์กำธร เคมีก็มีอาจารย์ปริญญา ..... ถ้าในระดับมัธยมศึกษาแล้วสถาบันการศึกษาที่ผู้สอน อยู่ไม่มีผล แม้กระทั่งผู้ปกครองเองก็ไม่มีผล ต่อการตัดสินใจ เด็กเขาเลือกเอง แต่สิ่งที่ มีอิทธิพลคือเพื่อนฝูงมันบอกกัน”

(อ.ฉลาด)

4.3 สามารถเลือกอาจารย์ผู้สอนได้ตามความต้องการ

การมีโอกาสเลือกอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาตามที่ตนต้องการเป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยยืนยันถึงความสามารถของผู้สอน ทั้งนี้เพราะนักเรียนกลุ่มศึกษาได้พิจารณาด้วยตนเอง หรือจากการร่วมกันตัดสินในกลุ่มเพื่อน จึงมั่นใจว่าตนได้คัดเลือกอาจารย์ผู้สอนที่ดีที่สุดสำหรับตนเอง ในขณะที่นักเรียนบางคนเชื่อว่าการเรียนการสอนในระบบโรงเรียนมัธยมศึกษาผู้เรียนไม่มีสิทธิ์ในการเลือกผู้สอน ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“ มาเรียนกวดวิชาเรามีโอกาสที่จะเลือกครูที่เราเรียนแล้วเข้าใจ แต่ที่โรงเรียนไม่มีสิทธิ์เลือกอาจารย์ผู้สอน ”

(นุ้ย)

นอกจากนั้นข้อมูลเบื้องต้นที่นักเรียนกลุ่มศึกษาสามารถให้แก่ผู้ปกครองได้ เช่น โรงเรียนกวดวิชาในขนาดใหญ่ เป็นศูนย์กลางการเรียนกวดวิชา นักเรียนแล้วสามารถสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนมาก คำตอบจากการบอกเล่าเหล่านั้นนี้ ถือว่าเป็นข้อมูลที่ ทำให้ผู้ปกครองมีความเชื่อมั่นในคุณภาพการสอน ของครูในโรงเรียนกวดวิชาได้เช่นเดียวกัน ในขณะที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ยังไม่มียังไม่มีข้อมูลเพียงพอ ที่จะตัดสินคุณภาพการสอนของผู้สอน ในโรงเรียนกวดวิชา การขาดการติดตามหรือสอบถามผลการสอนของครู ในโรงเรียนกวดวิชา หลังจากบุตรของตนเองเรียนกวดวิชา จึงทำให้ผู้ปกครองมีความเชื่อตามที่บุตรให้ข้อมูล แม้นจะมีผู้ปกครองบางคน เคยสอบถามบุตรตนเอง แต่ก็ไม่ได้คาดหวังผลการตอบมากนัก หากพิจารณาถึงความเชื่อมั่นของผู้ปกครองที่มีต่อคุณภาพ การสอนของครูในโรงเรียนกวดวิชาพบว่าผู้ปกครองมักมีความเชื่อมั่น ตามที่ตนได้รับข้อมูลจากบุตร ดังคำบอกเล่าของผู้ปกครอง ดังนี้

“ออยให้เหตุผลคือ “ที่โน่น(หาดใหญ่)เป็นศูนย์.... ที่คิดว่าเขาคงให้ความรู้ จริง ๆ เพราะเขาต้องการชื่อเสียงด้วย เขาประกอบอาชีพด้านนี้ การสอนกวดวิชาถือว่าเป็นอาชีพเหมือนกันนะ คือเป็นงานพิเศษของอาจารย์ ถ้าสอนไม่ดีเด็กไปสอบ Entrance ไม่ติดสักคน เขาก็เสียชื่อเสียง ..... ตลอดเวลาที่ออยมาเรียนกวดวิชา ก็คอยถามว่ายังเรียนอยู่อีกมั๊ย เขาบอกว่าเรียนเราก็เฉย ๆ เพราะเราไม่เคยเรียน รู้สึกว่าเฉย ๆ กลับมาจากเรียนกวดวิชาออยเองก็ไม่ได้คุย ที่เองก็ไม่เคยถามเขาเหมือนกันว่าเรียนเป็นอย่างไรบ้าง”

(คุณณวัลย์)

“ที่หาดใหญ่ตอนไปกวดแล้ว Entrance ได้ผลเขาขอไปทีก็ไม่ว่าอะไร”

(คุณอดิพร)

ในขณะที่ผู้ปกครองบางราย ได้รับทราบข้อมูลการสอนของครูในโรงเรียนกวดวิชา จากเพื่อนร่วมงานว่าได้ส่งให้บุตรเรียนกวดวิชาที่หาดใหญ่ หลังจากที่เรียนกวดวิชาแล้วสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ทำให้เกิดความเชื่อมั่น ว่าการสอนของครูในโรงเรียนกวดวิชา น่าจะทำให้บุตรมีความรู้มากขึ้น แม้จะไม่ทราบว่าผู้สอนมาเป็นใครบ้าง หรือมาจากไหนก็ตาม ประกอบกับการเปิดสอนกวดวิชาสำหรับการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยมีน้อย ในบริเวณใกล้บ้านมีน้อย หรือมีแต่ไม่ได้รับความนิยมมากนัก นักเรียนส่วนใหญ่จึงหันมาเรียนกวดวิชาในตัวเมืองหาดใหญ่ ดังคำบอกเล่าของผู้ปกครองท่านหนึ่ง ดังนี้

“ ลูกของเพื่อนที่ทำงานเขาก็มาเรียนกวดวิชาที่หาดใหญ่เพราะเท่าที่รู้ที่ส่งขลากวดวิชา ระดับ ม.ปลาย ไม่ค่อยมี “

(คุณอุไรวรรณ)

ในขณะที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ รับผิดชอบต่อข้อมูลเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาว่ามาจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของภาคใต้ หรือจากโรงเรียนมัธยมที่มีชื่อเสียงแต่ก็ไม่ได้มั่นใจว่าวิธีการสอนของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย น่าจะทำให้บุตรของตนเองมีโอกาสในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้มากขึ้น ทั้งนี้เพราะอาจารย์ที่มาจากมหาวิทยาลัยน่าจะรู้แนวในการออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่าอาจารย์ในโรงเรียนมัธยม หรือสอนตามแนวข้อสอบมากขึ้น แม้จะไม่มีส่วนในการออกข้อสอบแต่ประสบการณ์การสอนน่าจะช่วยชี้แนวทางในการทำข้อสอบได้บ้าง แม้

ตนเองจะไม่มั่นใจถึงผลการสอบแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าการที่บุตรมาเรียนกวดวิชาเป็นการช่วยเพิ่มความมั่นใจให้ตนเองมากขึ้น และพร้อมให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ หากผลการเรียนกวดวิชาจะทำให้บุตรของตนเองสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ก็ตาม ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองส่วนใหญ่ยังเชื่อว่าการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้หรือไม่ขึ้นกับปัจจัยตัวเด็กเอง หลังจากเรียนกวดวิชาแล้วได้กลับมาทบทวนความรู้มากน้อยแค่ไหน ดังคำบอกเล่าของผู้ปกครอง ดังนี้

“ ไม่โทษโรงเรียนกวดวิชา เพราะครูที่สอนกวดวิชาเขาไม่ได้ออกข้อสอบ Entrance นี้ “
(คุณนิภา)

“ อาจารย์ที่มาสอนเขารู้แนวข้อสอบที่น่าจะออกสอบ แต่ถ้าเป็นครูที่โรงเรียนเขาจะรู้แคบกว่า แน่นกับอกนะว่าอาจารย์บางคนก็สอนไม่ดี เขาก็จะไปถามพี่ที่เคยเรียนว่ามีใครสอนดีบ้างเขาก็เรียนตามที่พี่บอก “

(คุณรุ่งนภา)

“ พี่ก็ไม่แน่ใจ พี่รู้ว่าอาจารย์ที่มาสอนมาจากมหาวิทยาลัย ..จอยเคยบอกมีอยู่แห่งหนึ่ง พี่รู้สึกสอนไม่ดีเลย พูดแล้วเขาไม่เข้าใจเลยต้องเปลี่ยนที่เรียน จะสอนดีกว่าหรือไม่ก็ไม่เป็นไรให้เขาได้มีเวลาทบทวน จะให้เขาอ่านเองที่บ้านพี่ว่ามันยากถึงแม้จอยจะตั้งใจเรียนแต่ถ้าอ่านไปสัก 1 ชั่วโมงก็เลิกแล้ว แต่มาเรียนกวดวิชานี้ทั้งวันก็ได้ เห็นเขามีความสุขดี บางทีเห็นเอาหนังสือที่เรียนกวดมาดูบอกที่ดี “

(คุณทิพวัลย์)

การได้รับข้อมูลจากการบอกเล่าของบุตร หรือเพื่อนร่วมงาน เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ปกครองมีความเชื่อมั่นในคุณภาพการสอนของอาจารย์โรงเรียนกวดวิชา โดยเฉพาะเมื่อทราบว่าผู้สอนมาจากสถาบันที่มีชื่อเสียง เช่น มหาวิทยาลัยที่เป็นผู้ออกข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ข้อมูลเหล่านี้เพียงพอสำหรับการตัดสินใจคุณภาพการสอนของอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา

ในขณะที่ครูในโรงเรียนกวดวิชากลับเชื่อว่า ครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาว่ายังมีความรู้ยังไม่เพียงพอสำหรับการสอนทักษะในการทำข้อสอบเพื่อให้นักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ โดยอาศัยเพียงประสบการณ์ที่ตนเองเคยประสบมา โดยให้เหตุผลว่าครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วน

ใหญ่ยังมีความรู้ไม่แตกฉานในเนื้อหาวิชา และยังรับผิดชอบสอนเพียงบางชั้นเรียนเท่านั้น จึงไม่เข้าใจเนื้อหาวิชาทั้งหมด หรือบางคนไม่ได้คลุกคลีกับเนื้อหาที่มักใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงไม่สามารถทำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่อย่างไรก็ตามยังขึ้นอยู่กับมาตรฐานการสอนของโรงเรียนแต่ละแห่ง โรงเรียนขนาดใหญ่ซึ่งครูผู้สอนมีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาโท พร้อมทั้งมีประสบการณ์การสอนมานาน สามารถสอนให้นักเรียนมีความรู้เพียงพอสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ปัญหาเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับโรงเรียนขนาดเล็ก ทั้งนี้เพราะครูในโรงเรียนบางแห่งยังขาดแคลนครูที่สอนในบางรายวิชา ดังนั้นจึงมีครูบางคนสอนในวิชาไม่ตรงกับสาขาวิชา

“ ผมเชื่อว่าครูในโรงเรียนมัธยมปลายประมาณ 50 % เขาทำข้อสอบ Entrance ไม่ถูก ผมว่ามากกว่าด้วยซ้ำ ...ผมเคยเอาครูคนหนึ่งมาสอนกวดวิชา สักแป๊บหนึ่งเขาจะชัดเจนในเนื้อหา เมื่อก่อนเขาไม่รู้เรื่องเลย แต่พอมาสอน กลับไปพัฒนาขึ้นหลายเท่าเลย เขาจะได้ประสบการณ์ไปประยุกต์ใช้กับตอนที่เขาสอนอยู่ เขาจะมองเห็นภาพครบวงจร ในโจทย์ข้อหนึ่งเขาจะผสมผสานได้หมดเลย เขาใช้เวลาแค่ 2 ปีเอง “

(อ.ฉลาด)

“ บางโรงเรียนมีอาจารย์จบปริญญาโท และมีความสามารถสอนเต็มที่ได้ แต่ขณะที่บางแห่งยังขาดแคลนอาจารย์ผู้สอน เขาอาจสอนในรายวิชาที่ไม่ถนัดก็ได้ อย่างโรงเรียนในเมืองเขาทำได้อยู่แล้วเด็กเขาพร้อม ครูพร้อมและสอนเก่งกว่าอาจารย์มหาวิทยาลัยอีก เพราะสอนมา 10-20 ปี แล้ว “

(อ.วิลาวัลย์)

การเรียนกวดวิชาจึงดูเหมือนว่าจะมีความจำเป็นสำหรับนักเรียนที่ยังไม่มั่นใจในคุณภาพการสอน โดยเฉพาะนักเรียนที่มาจากโรงเรียนมัธยมขนาดเล็กที่ครูและผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่พร้อมอยู่ในหลาย ๆ ปัจจัย แต่ในสภาพปัจจุบันกลับพบว่านักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่กลับให้ความสำคัญกับการเรียนกวดวิชาทั้ง ๆ ที่คุณภาพการสอนในโรงเรียนเหล่านี้อยู่ในระดับที่ดี ดังนั้นจึงไม่อาจสรุปได้ว่าการเรียนกวดวิชาจะเป็นตัวชี้วัดถึงประสิทธิภาพการสอนของโรงเรียนแต่ละแห่ง ที่มีมาตรฐานการศึกษาที่ต่างกัน แต่เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความไม่มั่นใจของผู้เรียนว่าการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาจะให้ความรู้เพียงพอสำหรับการสอบแข่งขันเพื่อสอบเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยเมื่อเทียบกับการสอนของครูในโรงเรียนกวดวิชา

5. ข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยไม่กระจายเนื้อหาบทเรียน

นักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่เชื่อว่าลักษณะการออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ในภาพรวมยังคงยึดตามหลักสูตรของกรมสามัญศึกษา เนื้อหาที่ใช้ออกข้อสอบไม่เกินจากสิ่งที่เรียนในโรงเรียน และมั่นใจว่าเนื้อหาที่ได้รับจากโรงเรียนเพียงพอแล้วสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตามในแต่ละปีมีข้อสอบที่ออกสอบค่อนข้างยากมาก ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยความสามารถในการเชื่อมโยง เนื้อหาทั้งหมดที่เรียนมา แก้ปัญหาโจทย์ในแต่ละข้อ แต่ก็ยังคงอยู่ในวิสัยที่นักเรียนสามารถทำได้ หากมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมาเป็นอย่างดี โดยเฉพาะหากนักเรียนให้ความสำคัญ และฝึกฝนทักษะการทำข้อสอบในหนังสือแบบเรียนอย่างเข้าใจ โดยเฉพาะแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ซึ่งมีการนำแบบฝึกหัดเสริมให้นักเรียน แต่นักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่กลับไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษาและอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ดังนี้

“ข้อสอบที่ใช้สอบในการคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยนั้นส่วนใหญ่จะออกตามหนังสือในแบบเรียนในห้องนั้นแหละ มีบ้างเกินไปเล็กน้อยแต่ใช้เนื้อหาที่เรียนในห้องไปใช้แก้ปัญหาได้ ถ้าเรียนเข้าใจในห้องอย่างเข้าใจไปสอบ Entrance คิดว่ามีความรู้พอแน่ ๆ ”

(จอย)

“สัก 2-3 ข้อ มันเป็นเรื่องที่ยากเกินไปจริงๆ ถ้าให้เวลาคนที่เก่งก็ได้จริงๆ แล้วเนื้อหาให้หนังสือถ้าดูแล้วมันไม่เกินหรอก แต่มันต้องพัฒนาที่จะใช้ เนื้อหาตรงสูตรที่เขาให้มาในหนังสือ แต่ถ้าไปดูแบบฝึกหัดท้ายบทแล้วคิดว่าไม่เกินท้ายบทหนังสือยากนะคะ ”

(อ.ระบิยบ)

“เกินหลักสูตร ถ้าปีก่อนออกเกินไปนิดหนึ่ง แต่ที่มันเกิน ข้อหนึ่งสองข้อแค่นั้นเองเด็กต้องคิดเป็น คิดเร็ว ถ้าเด็กคิดเร็วการได้เปรียบ เช่นเรื่องเกี่ยวกับการแผ่รังสีหาอายุวัตถุโบราณ เขาไปออกคำนวณฟิสิกส์ใส่ในเคมี ”

(อ.พรทิพย์)

อย่างไรก็ตาม ลักษณะการออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปัจจุบัน ยังมีการกระจายจำนวนข้อในเนื้อหาบางบทยังไม่ทั่วถึง ในบางเรื่องมีการออกข้อสอบออกซ้ำบ่อยมาก ในขณะที่เนื้อหาบางบทไม่มีการออกข้อสอบเลย จนทำให้นักเรียนกลุ่มศึกษามองว่าเนื้อหาที่ออกสอบมักเน้นเนื้อหาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 มากกว่าในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา ดังนี้

“ ข้อสอบ Entrance ที่ออก เนื้อหาจะเป็นของ ม 4 และ ม. 5 ข้อสอบจะออกของ ม.6 น้อย ซึ่งเขาบอกว่าดูได้จากที่ตัวเองเคยสอบมาแล้ว และเคยทำข้อสอบเก่า ซึ่งแต่ละเรื่องจะแยกแยะออกว่าเป็นของ ม.4 ม.5 หรือของ ม.6 ”

(หนึ่ง)

นอกจากนั้นการให้ความสำคัญกับเนื้อหาที่มีการทดลองน้อยมากจนบางครั้งแทบจะไม่มีในข้อสอบเลย ซึ่งตรงกันข้ามกับสภาพการสอนในโรงเรียนที่ต้องการให้ครูผู้สอนเน้นให้เด็กรู้จักคิดเป็น และเน้นทักษะกระบวนการคิดแก้ปัญหาตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ แต่ลักษณะการออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย กลับเน้นอีกประเด็นหนึ่งและให้ความสำคัญกับการจำเนื้อหามากเกินไป ผู้สอบจำเป็นต้องท่องเนื้อหาให้ได้มากที่สุด การพยายามแสวงหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ตนเองจำเนื้อหาให้ได้มากที่สุด การเรียนกวดวิชาเป็นวิธีหนึ่งที่นักเรียนกลุ่มศึกษาเชื่อว่าจะได้รับเทคนิคช่วยจำ

อย่างไรก็ตาม แนวคิดดังกล่าวยังได้รับการยืนยันจากอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาว่าลักษณะ การออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ในปัจจุบันยังเน้นความจำเนื้อมากกว่าการให้นักเรียนคิดหรือวิเคราะห์ อาจารย์เชื่อว่าข้อสอบที่เน้นการให้ผู้เรียนคิดหากนำมาใช้ผู้เรียนจะไม่สามารถทำข้อสอบได้ ดังนั้นผู้ที่สอบผ่านเข้ามาเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ต่างเป็นนักเรียนที่ผ่านการกวดวิชามาทั้งสิ้น เพราะสามารถจำข้อสอบได้ย้อนหลังถึง 10 ปี และทราบใดที่ข้อสอบยังเน้นให้นักเรียนจำแล้วมาตอบ โรงเรียนกวดวิชา ก็จะสอนแต่สิ่งที่มีในข้อสอบเท่านั้น การสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการคิดไม่จำเป็นสำหรับโรงเรียนกวดวิชา เพราะการสอนของโรงเรียนกวดวิชาจะยึดตามแนวข้อสอบเท่านั้น อาจารย์ได้ยกตัวอย่างลักษณะการออกข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยในระบบสอบตรงของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ไว้ดังนี้

“แน่นอน ข้อสอบโดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ ข้อสอบมันไม่ดี เอาเด็กเข้ามาโดยหนึ่ง
เดาเข้ามา และสองข้อสอบที่เอามาไม่มีลักษณะที่ทำให้เด็กหัดวิเคราะห์ เอาลักษณะ
จำแล้วมาตอบ เพราะถ้าเมื่อไรเอาข้อสอบประเภทวิเคราะห์มาก็แจ้งเด็กทำไม่ได้ ต้อง
ใช้ความจำ เอาข้อสอบประยุกต์เด็กก็ทำไม่ได้ มีอยู่ปีหนึ่ง สอบเอ็นตรงเอาข้อสอบ
ประยุกต์ เด็กหนี้นกว่าคนทำได้แค่ 13 คนคือเป็นการเติมคำตอบ ”

(อ.ฉลาด)

การออกข้อสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ ในมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน อาจารย์อยู่ใน
ความรับผิดชอบของทบวงมหาวิทยาลัย ครูในโรงเรียนมัธยมไม่มีส่วนในการออกข้อสอบทั้ง ๆ
ที่เป็นผู้สอนโดยตรง และเข้าใจเนื้อหาวิชาดีที่สุด ทางเลือกหนึ่งที่น่าจะเป็นทางออกที่ดี คือ
การร่วมกันระหว่างทั้งสองฝ่าย โดยให้อาจารย์มหาวิทยาลัยเข้ามาร่วมพิจารณา ให้ข้อสอบ
มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น นอกจากนั้นลักษณะข้อสอบที่ยังกระจายเนื้อหาไม่ครอบคลุม และ
ออกซ้ำในหัวข้อเรื่องเดิม เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้มีการแก่งแย่งข้อสอบทำได้ง่ายขึ้น ดังนั้นหาก
ผู้เรียนได้ผ่านการเรียนกวดวิชาในหลายครั้ง อาจจะจำแนวข้อสอบประเภทนี้ได้ไม่ยากนัก
ผลการสอบคัดเลือกคงจะยืนยันถึงความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนได้น้อยลง

6. การเรียนกวดวิชาไม่ได้ยืนยันว่าทำให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้

นักเรียนกลุ่มที่ศึกษาทุกคน ยอมรับว่าการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ยังจำเป็นอยู่ การเรียนกวดวิชาเป็นเพียงการมาเรียนเพื่อเสริมความรู้ และเป็นการฝึกการทำแบบ
ฝึกหัดในการทำโจทย์ตัวอย่างข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น การเรียนกวดวิชาไม่ได้เรียนในสิ่ง
ใหม่หรือเพิ่มเติมความรู้ใหม่ เพียงแต่มาเรียนย้ำในสิ่งที่เคยเรียนไปแล้วเท่านั้น การสอบคัดเลือก
เข้ามหาวิทยาลัยได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับนักเรียนแต่ละคนได้กลับไปทบทวนมากน้อยแค่ไหน
แต่ก็เชื่อว่าการเรียนกวดวิชาจะส่งผลดีทางอ้อม แก่ผู้เรียนคือช่วยกระตุ้นให้กลับไปอ่านหนังสือ
และทบทวนสิ่งที่เรียนมาได้ง่ายขึ้น รวมทั้งการกำหนดเวลาเรียนที่ชัดเจนในการเรียนกวดวิชา
เป็นการบังคับตนเองให้มีเวลาทบทวนเนื้อหามากขึ้น เพราะนักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่มองว่า
การบังคับตนเองให้อ่านหนังสือตลอดเวลาทำได้ยากมาก บางคนยอมรับว่าไม่มีสมาธิในการอ่าน
หรือบางครั้งมักมีกิจกรรมอย่างอื่นเข้ามาแทรก การอ่านหนังสือระยะเวลาสั้น ๆ เพียงลำพังเป็นสิ่งที่
ทำได้ยาก ต่อข้อคำถามที่ว่า “ถ้าสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้เป็นเพราะการสอนของโรงเรียนกวด
วิชาสอนไม่ดีจะโทษโรงเรียนกวดวิชามั้ย” ผลการศึกษายืนยันได้ว่านักเรียนกลุ่มศึกษาทุกคนยอมรับ
ว่าการสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ ไม่ได้แสดงว่าโรงเรียนกวดวิชาสอนไม่มีคุณภาพ แต่ขึ้นกับ

รับว่าการสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ ไม่ได้แสดงว่าโรงเรียนกวดวิชาสอนไม่มีคุณภาพ แต่ขึ้นกับความสามารถของผู้เรียนเป็นหลัก ส่วนการสอนตามแนวข้อสอบเก่าจะทำให้ได้เปรียบคู่แข่งชั้นในการทำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น

“ หากสอบ Entrance ไม่ติดก็ไม่โทษว่าการเรียนกวดวิชาล้มเหลวเพราะมันอยู่ที่เราด้วย หากเรียนแล้วไม่กลับไปทวน ก็ไม่ได้อะไร”

(เงาะ)

“ ครูที่สอนในโรงเรียนกวดวิชาเขาทำหน้าที่ของเขาดีแล้ว อาจจะเพราะความสามารถของเราไม่ถึงก็ได้”

(หนึ่ง)

“ ไม่คิดว่าจะสอบได้จริง แต่คิดว่าเป็นวิธีที่น่าจะทำข้อสอบได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้... เพราะที่โรงเรียนกวดวิชาเขาข้อสอบ Entrance ปีเก่า ๆ มาให้เราทำ ถ้าเราทำได้เรามีความรู้ในส่วนข้อสอบนี้ เวลาที่สอบ Entrance จริง ๆ ก็ใช้ความรู้นี้เข้าไปทำ”

(นุ้ย)

“ เรียนกวดวิชาเยอะก็จริงแต่ก็ไม่ได้ประกันให้ผมว่าจะสอบ Entrance... คิดว่าการสอบได้หรือไม่ขึ้นนั้นผมว่าอยู่ที่ตัวเองด้วย ถึงจะเรียนอย่างนี้ ถ้ากลับไปไม่ทบทวนเลยมันก็ไม่ได้อะไรขึ้นครับ อีกอย่างอาจว่าสมองเราไม่ไปทางด้านนี้ครับ ”

(เจมส์)

“ คิดว่าการเรียนกวดวิชาไม่ได้ประกันว่าจะทำให้สอบ Entrance ได้ แต่อย่างน้อยก็ได้ทบทวน”

“ เรียนกวดวิชาไม่ได้ทำให้ผู้เรียนจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ถึงแม้ว่าการเรียนจะต้องจ่ายค่าเรียนก็ตาม เพราะเป็นความต้องการของผู้เรียนเอง หากเรียนแล้วสอบไม่ได้คิดว่ามันไม่ใช่ความล้มเหลวของการเรียนกวดวิชา ไม่โทษโรงเรียนกวดวิชาตัวเรานั้นแหละที่ไม่อ่านหนังสือมากกว่า ”

(เอ็ม)

7. การกวดวิชาไม่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนและครอบครัว

ต่อข้อคำถามว่า “เรียนกวดวิชาแล้วมีเวลาทำกิจกรรมที่โรงเรียนบ้างมั๊ย แต่ละวัน เรียนเครียดหรือเปล่า” นักเรียนกลุ่มศึกษา ส่วนใหญ่ยอมรับว่าการเรียนในปัจจุบันมีความเครียด อยู่แล้ว เพราะต้องอ่านหนังสือตลอดเวลา ทั้งที่เรียนประจำในโรงเรียน และบ่อยครั้งที่มีการสอบ จำเป็นต้องเตรียมตัวอ่านหนังสือทบทวนสิ่งที่เรียนผ่านมาแล้ว นอกจากนั้นการเข้ามาเรียนกวดวิชา ต้องมีการเตรียมตัวอ่านหนังสือ และทำการบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามที่โรงเรียนกวดวิชากำหนดให้ เพื่อจะได้เรียนรู้ได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น ดังนั้นความเครียด ของนักเรียนกลุ่มศึกษามาจากการที่ต้อง เรียนหนังสือ และทุ่มเทให้กับการเรียนที่มีการแข่งขันอยู่ตลอดเวลา การเรียนกวดวิชาไม่ได้สร้างความเครียดให้กับนักเรียนแต่ประการใด แต่กลับทำให้ความเครียดลดลงได้ เพราะการเรียนกวด วิชาเป็นการเตรียมตัวในการสอบทำให้คลายความกังวลไปได้ นอกจากนั้นการเรียนกวดวิชาไม่ได้ ส่งผล ต่อการเข้าร่วมทำกิจกรรมหรือกิจวัตรประจำวันแต่ประการใด ยังคงมีเวลาอยู่กับครอบครัว ได้ตามปกติ ยังเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น เช่น การแข่งขันกีฬาของโรงเรียน นักเรียน กลุ่มศึกษาบางยังได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทน ของโรงเรียนเข้าร่วมแข่งขันทักษะทางวิชาการที่จัดขึ้น ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา หรือยังมีเวลาทำกิจกรรมสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน ๆ ได้ตามปกติ เช่น ออกกำลังกาย ว่ายน้ำ เล่นกีฬาที่ตนถนัด ปัจจัยที่เชื่อว่ามีผลทำให้นักเรียนกลุ่มศึกษา สามารถทำกิจกรรมได้ตามปกติเนื่องจากผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ได้มอบหมายงานให้บุตร รับผิดชอบ หรือต้องทำงานช่วยเหลือครอบครัว คงมีแต่การช่วยเหลืองานของผู้ปกครองเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น กวดขยะ ภูบ้าน ซักเสื้อผ้า ดูแลน้อง ช่วยงานธุรกิจของครอบครัวบ้างในบางครั้ง ที่ว่างจากการเรียน เพราะเกรงว่าการให้บุตรมาช่วยงานจะทำให้เหนื่อยมากเกินไป จะทำให้ไม่มี เวลาทบทวนอ่านหนังสือ เพราะต้องเรียนทั้งในโรงเรียน เรียนกวดวิชาในวันเสาร์-อาทิตย์ หรือบาง คนเรียนเสริมในโรงเรียนหลังเลิกเรียนในตอนเย็น ในขณะที่บางคนมาอาศัยอยู่บ้านญาติหรือพัก อาศัยอยู่ในหอพัก จึงไม่ค่อยมีงานให้รับผิดชอบ แม้กระทั่งนักเรียนกลุ่มศึกษาบางคน ซึ่งเรียน กวดวิชาตลอดทั้งสัปดาห์ก็ตาม ผู้ปกครองยังมั่นใจว่าไม่ได้ทำให้บุตรของตนเองมีเวลาอยู่กับ ครอบครัวน้อยลง ยังคงทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัวตามปกติ ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่ม ศึกษาและผู้ปกครอง ดังนี้

“โรงเรียนจัดกิจกรรมสัปดาห์ก็เข้าร่วมกิจกรรมสีเหมือนพวกเพื่อน ๆ ไม่ได้แตกต่างจาก คนอื่น .... เครียดบ้างในบางครั้ง อย่างเช่นในบางอาทิตย์อาจารย์นัดสอบติด ๆ กัน เครียดเพราะอ่านหนังสือไม่ทัน บางทีก็ทำข้อสอบได้ไม่เต็มที่ บางวิชาก็อ่าน

พอวันรุ่งขึ้นก็ไปสอบเลย”

(จอย)

“ หลังเลิกเรียนจะช่วย ลุงกับป้าบ้าง เพราะบ้านลุงขายอาหารตามสั่งพวกข้าวผัด ก็จะนั่งอยู่ข้างล่างดูโทรทัศน์ไปด้วย ถ้ามีลูกค้ามาก็ออกมาช่วย สัปดาห์หนึ่งเขาจะมีเวลา 3 วัน จะเข้าบ้านก็สักประมาณ 3 ชม. เทียวบ้านเพื่อนอยู่”

(เจมส์)

“ งานที่ทางบ้านมอบหมายให้ทำก็มี ใส่น้ำ ล้างจาน กลับจากโรงเรียนก็ซักผ้าเอง ทางบ้านไม่ได้มอบหมายงานอื่น ๆ ให้ทำเลย เขาชอบเล่นกีฬา เขาเป็นนักฟุตบอล นักวิ่ง เขาเป็นนักกีฬามาตลอดตั้งแต่เรียนมัธยมต้นแล้ว ตอนนี้อยู่ก็ยังไม่ได้ทำกิจกรรมพวกนี้ไม่ได้ส่งผลต่อการเรียนของวรรต ..... เพราะการทำกิจกรรมพวกนี้ไม่ได้ทำกันทั้งวัน เวลาค้นคว้าทำกิจกรรม อย่างเช่นเล่นกีฬาเล่นบอลก็ซ้อมหลังเลิกเรียน ”

(คุณอุไรวรรณ)

“เลิกเรียน 5 โมงเย็น กลับมาบ้านก็สะสางงานที่โรงเรียนก่อน จากนั้นถ้ามีเวลาเหลือก็อ่านหนังสืออย่างเดียว บางทีถ้ามีสอบก็อ่านหนังสือสอบ ถ้าไม่มีสอบก็จะอ่านหนังสือสำหรับการเตรียมสอบ Entrance วันหนึ่งก็อ่านไม่เกิน 2 ชั่วโมง หน้าที่อื่น ๆ ทางครอบครัวไม่ได้มอบหมายให้ทำอะไรเพิ่มเติม ...แม่ไม่ได้ให้ทำอะไรให้เรียนอย่างเดียว งานบ้านนี่ไม่ต้องแตะเลย แต่ช่วงที่อยู่ ชั้น ม.4 ก็ทำบ้าง แต่ถ้า ม.6 ถ้าอ่านหนังสือแล้วที่บ้านไม่ได้ใช้ให้ทำอะไรเลย”

(จอย)

“ หลังจากทีหนึ่งกลับจากเรียนกวดวิชากลับมา ก็ไปช่วยพ่อที่ทำเรือ จัดการธุระส่วนตัว นิดหน่อย วันเสาร์-อาทิตย์ ก็มอบหมายให้ทำงานบ้านเล็กน้อย ๆ ”

(คุณอดิพร)

“ เวลาหลังจากเลิกเรียนในวันเสาร์ก็ไปเที่ยวกันกับครอบครัว ไปเที่ยวศูนย์การค้า ในภาคใหญ่ หลังเลิกเรียนกลับบ้านเขาก็ดูหนัง ดูทีวีเขาชอบดูทีวี ส่วนกิจกรรมที่

โรงเรียนเขาก็ทำปกติเขาเป็นกรรมการกีฬาที่โรงเรียน ช่วงนี้เขาได้แข่งทักษะพิมพ์ดีด คิดว่าเขาไม่เครียดถ้าเครียดก็คงตอนจะสอบมากกว่า "

(คุณรุ่งนภา)

" สงสารเห็นคนเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ได้เนี่ยต้องเรียนหนัก เพราะพี่ก็เคยเรียน มาทำไม่ได้หรือเรียนสายวิทยาศาสตร์ ก็เลยต้องให้เขาอิสระมีเวลา "

(คุณถวัลย์)

" ไม่ได้มอบหมายงานทางบ้านให้ทำเลย งานที่บ้านแม่จะเป็นผู้จัดการเองทุกอย่าง ... แนนอยู่บ้านก็สอนน้องทำการบ้าน บางทีก็ให้ช่วยงานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ เขาจะบอกว่าการบ้านเยอะ เราก็สงสาร เราก็ทำเอง "

(คุณนิภา)

" วันหนึ่ง ๆ เขาก็ไม่ได้ทำงานอะไร เพราะทางบ้านก็ไม่ได้มอบหมายงานอะไรให้ทำ เจมส์มาศัยอยู่เพื่อมาเรียนหนังสือ ตามที่พ่อ แม่ เขามาฝากให้อยู่ด้วย กลับมาจากโรงเรียนมาถึงก็ทานข้าว บางทีก็ช่วยร้าน ถ้าคนไม่เยอะก็ดูทีวี "

(คุณมนชัย)

ในขณะที่ผู้ปกครองบางคน ยังเห็นว่าการเรียนในปัจจุบัน ที่ต้องแข่งขันกันสูงทำให้บุตรของตนเครียด โดยเฉพาะช่วงที่มีการสอบทั้งในโรงเรียนมัธยมเองและการสอบเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย การมาเรียนกวดวิชาไม่ได้ทำให้เครียดมากขึ้น แต่ในทางกลับกัน การมาเรียนกวดวิชาจะช่วยทำให้นักเรียนคลายความกังวล ในเรื่องการเรียนได้มากขึ้น แต่ขณะเดียวกันการใช้เวลากับการเดินทางมาเรียนกวดวิชา และต้องอ่านหนังสือเพิ่มเติม เพื่อเตรียมตัวสำหรับการสอบทำให้นักเรียนกลุ่มศึกษามีเวลาสำหรับการพักผ่อนน้อยลง ดังคำบอกเล่าของผู้ปกครองท่านหนึ่ง ดังนี้

" พี่ตอบได้เลยว่าถ้าไม่เรียนกวดวิชาจะเครียดกว่านี้ เขาจะกังวลว่าทำอะไรได้ไม่ดีเท่าเพื่อนเขา เพราะเอ็มเป็นคนทีกลัวเสียหมดทุกเรื่อง กลัว พ่อ แม่ ผิดหวังอะไรอย่างนี้ "

(คุณนิภา)

“ เขาบอกว่าเหนื่อย กลับมาก็ต้องทบทวนอีก กินข้าวเสร็จก็ไปที่ของเขาอ่านหนังสือ กลางคืนเขานอนตึกมากพอต้องคอยเตือนว่านอนได้แล้ว ตี 1 ตี 2 เขายังอ่านหนังสือ อยู่เลย พี่รู้สึกว่าเขาเครียดมากเลย เขาเป็นคนที่เอาจริงเอาจังกับชีวิตตั้งแต่เด็ก อย่าง ช่วงที่เกรดที่จุฬากรณีเขาต่ำเขาบอกว่าพ่อ แม่ ไม่ต้องกลัว เพราะเขาต้องเอาเวลา เตรียมตัวอ่านหนังสือสอบ Entrance ”

(คุณนิภา)

“ ไม่เครียดหรอก บางทีเรามองว่าเขาเครียดเพราะว่าเขาเรียนทั้งเสาร์ อาทิตย์ ด้วย ตอนวันปกติก็กลับมาค่ำ แต่ก็เห็นเขาสนุกสนานดี เห็นเขาสนุกด้วยซ้ำที่มาเรียน กวดวิชา มีบ้างบางวันเขากลับมามาถึงก็หลับสักครึ่งชั่วโมง แล้วตื่นขึ้นมาดูทีวีสัก ครึ่งชั่วโมงแล้วก็ดูหนังสือ ถ้าไม่ไหวเขาก็นอน แต่เห็นหนังสือกองอยู่ข้างเขาตลอดแล้ว ก็ตื่นขึ้นมาตอนเช้า 7 โมงไปโรงเรียน ทางบ้านก็ไม่ได้บังคับให้เขาทำอะไร เพราะเห็นว่า เขาเรียนหนักแล้ว เขาไปโรงเรียนตั้งแต่เช้า กลับมาก็ค่ำทุกวัน ทางบ้านไม่ได้มอบหมาย งานให้ช่วยเหลืออะไร คืออยากให้เขาเรียนอย่างเดียว และเรียนกวดวิชาด้วยบางทีกลับมา เขาบ่นว่าเหนื่อยเราก็เลยไม่ได้ให้เขาทำอะไร ”

(คุณทิพวัลย์)

อย่างไรก็ตามการเตรียมตัวของนักเรียนกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ซึ่งมีเวลาอย่างเต็มที่ สำหรับการเตรียมตัว เพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย นักเรียนกลุ่มศึกษาแต่ละคนมีวิธีการแตกต่างกัน บางคนอาจใช้วิธีการกำหนดเวลาอ่านหนังสือเดือนละหนึ่งวิชา โดยจะทบทวนเนื้อหาตั้งแต่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทั้งหมด ในขณะที่นักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนต้องจัดแบ่งเวลาอ่านทบทวน เนื้อหาสำหรับการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย และเตรียมตัวสำหรับการสอบในห้องเรียน ทำการบ้าน โดยกำหนดตารางในการอ่านหนังสือในแต่ละวัน ดังนั้นในแต่ละวันจำเป็นต้องอ่าน หนังสือถึง 5 ทุ่ม ถึงเที่ยงคืน นักเรียนกลุ่มศึกษาทุกคนต่างยอมรับว่าการกระทำดังกล่าวเหนื่อย และหนักมาก มีเวลาสำหรับการพักผ่อนน้อยลงแต่จำเป็นต้องทำ ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่ม ศึกษา ดังนี้

“ ส่วนมากของผมนจะอ่านเนื้อหา ม.4 มาใหม่ พยายามอ่านให้จบ ตั้งเวลาไว้เลยว่า เดือนหนึ่งอ่านวิชาหนึ่ง คืนหนึ่งอ่านสัก 1 ชั่วโมง ผมจะเริ่มอ่านหนังสือตั้งแต่ 5 ทุ่ม ครับ ”

(เจมส์)

"ใช้เวลาที่เหลือในการเตรียมตัว Entrance โดยจะอ่านช่วงนี้มีเวลาว่างวันเดียวคือวันพุธ เพราะเรียนตลอดทุกวัน แต่วันกลับมาจากเรียนกวตก็ทำการบ้าน แต่ก็ได้ 2-3 ข้อก็หยุดแล้ว เพราะเหนื่อยมาก"

(แนน)

"หมายถึงตารางที่ผมให้อยู่ตอนนี้ใช่ไหมครับ จันทร์ ถึง ศุกร์ เราเรียนพิเศษ ช่วงค่ำ จะทบทวนที่เรียนพิเศษ ตอนประมาณ 2 - 3 ทุ่ม ตอน 4-5 ทุ่ม ก็จะทำทบทวนของที่เรียนมาวันนี้จากที่โรงเรียน ...หนักมาก เพราะต้องอ่านหนังสือที่ ent คือ ภาษาไทย ฟิสิกส์ เคมี คณิต แล้วก็ยัง ม.6 ที่ผมยังเรียนอยู่ตอนนี้ ภาษาไทย ฟิสิกส์ เคมี ผมไม่เรียนแล้วครับ คือจบตั้งแต่ ม.5 ต้องอ่านของ ม.4 ด้วย ม.6 ด้วยหนักมากที่"

(วรรณ)

8. การกวตวิชาเป็นการลงทุนทางการศึกษาอย่างหนึ่ง

ประเด็นหนึ่งที่สังคมมักจะกล่าวถึงคือความคุ้มค่าจากการเรียนกวตวิชา และมีความจำเป็นมากน้อยเพียงใดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประสงค์สอบเข้ามหาวิทยาลัย เพราะการเรียนกวตวิชาจำเป็นต้องแลกกับเงินจำนวนหนึ่งที่ต้องจ่ายเพิ่มขึ้น ทั้ง ๆ การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในปัจจุบัน ดำเนินการสอนอยู่แล้ว จนมีการกล่าวว่าการเรียนกวตวิชาเป็นความฟุ่มเฟือยทางการศึกษา แต่ผลการศึกษาคั้งนี้กลับพบว่า ทั้งตัวนักเรียนกลุ่มศึกษา กลุ่มผู้ปกครอง กลับมีความเชื่อที่ตรงกันว่า การกวตวิชาเป็นการลงทุนทางการศึกษาอย่างหนึ่ง โดยคาดหวังว่าหากผลการเรียนกวตวิชาสามารถทำให้ผู้เรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ถือการเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า เพราะนั่นหมายถึงความสำเร็จที่จะตามมาในอนาคต โดยเฉพาะในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญที่สุดในชีวิตตอนนี้ ดังนั้นผู้ปกครองส่วนใหญ่จึงเต็มใจให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ไม่ว่าจะต้องแลกมาด้วยเงินเท่าใดก็ตาม แม้จะต้องจ่ายเงินค่าเล่าเรียนสูงเพียงใดก็ตาม แม้บางครั้งครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีนัก แต่ก็สามารถจ่ายเงินในจำนวนดังกล่าวได้ ผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนอาจต้องมีการวางแผนทางการศึกษา เพื่ออนาคตทางการศึกษาไว้ก่อนหน้านี้แล้ว จึงพยายามเก็บเงินสะสมไว้สำหรับการเรียนของบุตร ในขณะที่ผู้ปกครองบางคนอาจต้องทำงานพิเศษมากขึ้นเพื่อเสริมรายได้ให้กับครอบครัว หรือบางครั้งอาจใช้คดีมีญาติให้การสนับสนุนในเรื่องค่าใช้จ่ายบ้างแม้จะเป็นจำนวนเงินที่ไม่มากนักก็ตาม แต่ก็สามารถทำให้ญาติทุกคนมีความรู้สึกว่าคุณเองมีส่วนร่วมในการศึกษาของบุตรหลาน

ในขณะที่บางครอบครัวที่เคยส่งบุตรไปเรียนกวดวิชาในกรุงเทพมหานครในช่วงก่อนหน้านี้ หรือต้องจ่ายค่าเล่าเรียนพิเศษกับครูในโรงเรียนมัธยมรวมเป็นเงินจำนวนมากก็ตาม แต่ก็ยังเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ปกครองไม่อาจปฏิเสธได้

โรงเรียนกวดวิชาบางแห่งเข้าใจสภาพเศรษฐกิจที่กำลังเป็นปัญหาในปัจจุบันจึงใช้วิธีการแบ่งเบาภาระเรื่องค่าเล่าเรียนให้ผู้เรียน โดยใช้วิธีการผ่อนชำระค่าเล่าเรียนเป็นงวด หรือหากนักเรียนสมัครเรียนหลายวิชาจะใช้วิธีการลดค่าเล่าเรียนลง เป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักเรียนและผู้ปกครองมีทางเลือกในการจ่ายค่าเล่าเรียนได้มากขึ้น

ถึงแม้การเรียนกวดวิชาจะไม่ได้เป็นตัวชี้ถึงความสำเร็จในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย อย่างน้อยก็สร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนได้ว่าการเรียนกวดวิชามีความคุ้มค่ากับการลงทุนใน 3 ประเด็น ดังนี้ (1) การเรียนกวดวิชา แม้จะช่วยทำให้คะแนนมากขึ้นเพียงเล็กน้อย ก็ถือว่าสามารถชนะคู่แข่งในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย (2) ช่วยทบทวนความรู้ และแก้ปัญหาคำถามที่ไม่เข้าใจในโรงเรียนมัธยม หากมีปัญหามาสามารถสอบถามผู้สอนได้ การมีโอกาสเรียนเป็นครั้งที่ 2 โดยมีผู้แนะนำและสรุปประเด็นที่สำคัญให้จะทำให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาได้มากขึ้น (3) การเรียนกวดวิชาจะช่วยให้ผลการเรียนในโรงเรียนดีขึ้น เพราะหากวิชาใดที่เรียนกวดวิชา ผลการเรียนในโรงเรียนมักจะสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจนโดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มศึกษาบางคนที่ผ่านมาการเรียนกวดวิชามาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จนบางครั้งผู้ปกครองเองเป็นฝ่ายแนะนำให้บุตรหันมาเรียนกวดวิชาในรายวิชาที่มีผลการเรียนต่ำ ดังคำบอกเล่าของนักเรียนกลุ่มศึกษา และผู้ปกครอง ดังนี้

“การเรียนกวดวิชาเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า หากเรียนแล้วสามารถทำข้อสอบได้สัก 2 ข้อ ก็สามารถทำคะแนนนำเพื่อนไปหลายคนแล้ว ”

(คุณกวัลย์)

“ ที่คิดว่าไม่แพงนะถ้าคิดว่าการเรียนกวดวิชาเป็นการช่วยเสริม ช่วยกวด คือถ้าเขาอ่านเองที่บ้านเขาไม่อ่าน พี่ว่าถ้าเรียนพิเศษช่วยได้เยอะ ลูกพี่อีก 2 คนที่ให้เรียนพิเศษทั้งนั้น ”

(คุณอติพร)

“ค่าเล่าเรียนต่อวิชาค่อนข้างแพงจะว่ามันพุ่มเพี้ยงหรือไม่ก็ได้ แต่ถ้าลงทะเบียนหลายวิชาก็ลดลงให้เหลือวิชาละ 900 บาท นี่ค่าใช้จ่ายก็เยอะแต่พอมาคิดอีกทีเอง

มันช่วยทบทวน ช่วงนี้มันสำคัญกับชีวิตเขา คิดว่ามันคุ้มเพราะหมายถึงอนาคตของเขา
ฐานะเราพอสู้ได้ไม่ลำบากมากนัก "

(คุณทิพวัลย์)

" แม่เค้าไม่เคยป่นตอนเรียนกวดวิชาที่กรุงเทพครั้งแรกจ่ายไปทั้งหมดหมื่นห้าพันกว่า
บาท ครั้งที่สองก็หมื่นกว่าบาทอีก 2 ปีก็ปาเข้าไป 3 หมื่นแล้ว พี่เองก็ตามเขาเหมือน
กันว่าพอจ่ายมัยเขาก็บอกว่่าก็อาศัยเงินเก็บตอนที่ลูกเขายังเล็กอยู่ ตัวแม่เขาเก็บเงินไว้
ให้ลูกอยู่ตลอดตัวเองไม่ค่อยยอมใช้ลูกขอเท่าไรก็ไม่เคยเกี่ยง เท่าที่พี่รู้ลูกขอเท่าไรก็ไม่
เคยป่นว่าไม่มีตั้งค์เขายืนยันอย่างเดียวถ้าลูกเรียนหนังสือเขามีปัญญาส่ง "

" พี่ดูผลการเรียนที่ทางโรงเรียนมหาสงมานั้นถ้าวิชาไหนที่ผลการเรียนต่ำ ก็
ถามบรรดาว่าวิชานี้ไปเรียนกวดวิชาหรือยัง และก็คุยกับแม่เค้า ก็จะบอกบรรดาว่าให้ดู ๆ
เพื่อนว่าเขาไปเรียนที่ไหนกัน เราก็ต้องไปหาความรู้เพิ่มเติมเกิดคราวหน้าต้องสอบ
Entrance จะได้ไม่มีปัญหา เขาจะมาเรียนหรือไม่นั่นเขาตัดสินใจของเขาเอง "

(คุณอุไรวรรณ)

" มั่นใจว่าการเรียนกวดวิชาที่ผ่านมา ทำให้เกรดที่โรงเรียนดีขึ้น.....ก่อนหน้ามาเรียน
วิชาเลขได้เกรด 2 แต่พอมาเรียนได้เกรดดีขึ้น วิชาเคมีได้เกรด 4 ตลอด ฟิสิกส์ได้
4 บ้าง 3 บ้าง ส่วนวิชาชีวะข้อสอบที่โรงเรียนออกไม่เหมือนที่เรียนกวดวิชาสักเท่าไรจึง
เพิ่งมาเรียน Course นี้ ครั้งแรก แต่เกรดที่ผ่านมาส่วนใหญ่ได้ เกรด 3

(จอย)

" เรียนวิชาที่ผ่านมาทำให้เกรดตอน ม.4 ม.5 ที่ผ่านมาทำให้เกรดที่โรงเรียนมี
ส่วนดีขึ้นนิดหน่อย"

(เงาะ)

" ตอนที่เรียนเสริมกับอาจารย์ที่โรงเรียนตอนอยู่ชั้น ม.4 ม.5 ทำให้ผลการเรียนดีขึ้น
ดูจากเกรดที่เพิ่ม อย่างเคมีตอนแรกได้ 1 ตอน ม.4 ไม่เรียนกวดวิชาเคมี พอเรียน
เทอม 2 ได้เกรดเพิ่มขึ้นเป็นเกรด 2 มันจะกระตือรือร้น "

(กอล์ฟ)

การเรียนกวดวิชาของนักเรียนกลุ่มศึกษา บางคน ได้สร้างความมั่นใจให้ผู้ปกครองมากขึ้น โดยเฉพาะกรณีของวรรต และ เอ็ม คุณนิภาแม่ของเอ็มเล่าว่า

“ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ 2542 เอ็มขึ้นไปเรียนกวดวิชาเคมี ที่กรุงเทพมหานคร เพราะทราบจากการสื่อทางโทรศัพท์ว่าอาจารย์สอนกวดวิชาที่มีชื่อเสียง และสอนดีนักเรียนนิยมเรียนกันมาก เลยตัดสินใจให้เอ็มเรียน 1 คอร์ส แต่เนื่องจากว่ามีพื้นฐานไม่ดี อาจารย์แนะนำให้เรียนเพิ่มอีกคอร์สหนึ่งเพื่อเตรียมความรู้พื้นฐาน ค่าเล่าเรียน 1000 บาท จึงเริ่มเข้าเรียนในคอร์สเพื่อเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย ค่าเล่าเรียน 4,500 บาท เรียนอยู่ 2 เดือน เสียค่าใช้จ่ายประมาณ 2 หมื่นบาท คุ่มค่าเพราะหลังจากเรียนกวดวิชาทำให้ผลการเรียนดีขึ้น .... พี่ให้ไปเพราะพี่เห็นแล้วว่าอาจารย์อู๊ดดี เพราะพี่ดูจากทีวีเมื่อปีที่แล้ว พี่จำได้ว่าเขาเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ผมหยิก ๆ อายุ 40 กว่าปี เขามาออกรายการทีวีรายการของคุณดำรง เพราะถ้าไม่ดีสื่อคงไม่นำมาออกรายการ เขามาปรึกษาแม่ พี่ก็ตกลงให้เขามาเรียนกวดวิชาที่กรุงเทพ กลับมาก็คุ้มค่ะ เพราะจากเกรดเคมีเดิมได้เกรด 2 กลับมาเขาได้เกรด 4 ”

(คุณนิภา)

“ การเรียนของเขาดีขึ้นจากเดิมได้เกรด 2 นิด ๆ ขยับขึ้นไป 2.4 ถึง 2.5 ....“อ้อ ใจพี่คิดว่าแน่นอนเลยนะ ถ้าเรียนเฉพาะที่โรงเรียนไม่เรียนข้างนอกเกรดคงไม่ถึงขนาดนี้ “

(คุณอุไวรรณ)

ผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มศึกษาบางคน เชื่อว่าการเรียนกวดวิชามีส่วนทำให้บุตรของตนเองมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ ไปในทิศทางที่ดีขึ้น นักเรียนมีโอกาสพัฒนาความรู้ความสามารถมากขึ้น มีเวลาให้กับการทบทวนวิชาความรู้ที่เรียนมามากขึ้น การเรียนกวดวิชา จึงถือเป็นการใช้เวลาเพื่อเสริมความรู้ แทนที่จะต้องใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ หรือทำกิจกรรมอย่างอื่นที่ไม่มีประโยชน์ ดังนั้นผู้ปกครองส่วนใหญ่เมื่อทราบผลการเรียนจากบุตรของตนเอง และพิจารณาว่าหากวิชาใดมีผลการเรียนต่ำ มักจะแนะนำให้นักเรียนมาเรียนกวดวิชา ทั้งนี้เพราะเข้าใจว่าการเรียนในสายวิทยาศาสตร์ เนื้อหาวิชาที่ยากต่อการทำความเข้าใจ ดังนั้นเมื่อผลการเรียนในบางรายวิชาที่ต่ำ จึงมองว่าเป็นเรื่องปกติ ประกอบกับการเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงมีนักเรียนจำนวนมาก การแข่งขันในการเรียนสูงมาก จึงมักไม่พยายามหาสาเหตุที่ผลการเรียนต่ำ

ในบางรายวิชา ในขณะที่นักเรียนกลุ่มศึกษา บางคนมักให้ข้อมูลว่าสาเหตุที่ผลการเรียนต่ำในบางวิชา เพราะเรียนในโรงเรียนประจำแล้วไม่เข้าใจ ประกอบกับผู้ปกครองขาดการติดตามผลการเรียนของบุตรอย่างจริงจังจากโรงเรียน เพื่อหาทางแก้ปัญหาดังกล่าวมีน้อยมาก จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้ปกครองมองเห็นถึงความจำเป็นที่ต้องเรียนกวดวิชา เพราะหากผลการเรียนต่ำอาจส่งผลให้นักเรียนขาดความสนใจ และเบื่อหน่ายการเรียนในที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครอง 1 คน ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าเหตุผลหนึ่ง เป็นเพราะผู้ปกครองเองไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอในการแนะนำเกี่ยวกับเนื้อหาที่บุตรไม่เข้าใจเหมือนกับการเรียนในชั้นประถมหรือมัธยมต้นได้ เพราะเนื้อหาวิชาที่ยากประกอบกับไม่มีเวลาเพียงพอ ทำให้การมาเรียนกวดวิชาของบุตรของตนเองยังได้รับการตอบรับจาก ผู้ปกครองทันทีที่นักเรียนขออนุญาตเรียนกวดวิชา ดังคำบอกเล่าของผู้ปกครอง ดังนี้

“เคยดูผลการเรียนจากสมุดรายงานผลการเรียน ที่ดูแล้ววิชานี้ต้องไปกวดหน่อยนะ รู้สึกจะอ่อนไป ส่วนใหญ่ก็พวกวิทยาศาสตร์วิชาพวกนี้มันยาก เคมี ฟิสิกส์ พวกนี้มันยาก พี่ก็รู้ว่ามันยากต้องไปกวดบ้างเผื่อมันจะดีขึ้นบ้าง ออเรียนกวดวิชามาตลอด ตั้งแต่ ม.4 ตอนเรียนที่โนนภินก็ไม่เคยเรียนกวดเลย เขามบอกว่าถ้าเขาไม่เรียนจะตามเพื่อนไม่ทัน เพราะว่าอาจารย์ที่สอนในห้องเขาเปิดสอนพิเศษด้วย และต้องไปเรียนกับอาจารย์ที่สอนวิชานั้นด้วย ...การเรียนกวดวิชาถือว่าเป็นการให้เวลากับการเรียนดีกว่าเอาเวลามาดูทีวีอยู่ที่บ้าน ไม่ได้คาดหวังอะไรมากมายสำหรับการเรียนกวดวิชา”
(คุณถวัลย์)

“ตอนที่หนึ่งมาขออนุญาตไปเรียนกวดวิชา ...คือยังไงช่วยเสริมเขาตอนเรียนที่ในห้อง บางทีเขากลับมาบอกว่าเรียนไม่รู้เรื่องอะไรบ้าง ไปเรียนกวดคือช่วยเสริม ...เคยถามหนึ่งเหมือนกันว่าเรียนกวดแล้วเป็นอย่างไรมั้ง แต่พี่ก็ไม่ได้สนใจคำตอบแล้วก็เลยไป เรียนแล้วจะได้ผลมั๊ยพี่ก็ไม่รู้ แต่ในความคิดพี่ที่ว่าโรงเรียนกวดวิชานี้ดี พี่อยากให้เรียน เพราะเราเองไม่มีเวลาสอน ...ตอนหนึ่งเล็ก ๆ จะสอนการบ้านให้ตลอด ผลการเรียนตอนประถมเขาดีมากได้ 4 เกือบทุกวิชา .....พอเขาจะเรียนกวดวิชาก็ให้ไปจะได้เรียนไปในตัว อย่างหนึ่งเขาว่าเขานักใจวิชาคณิตศาสตร์ เขาเรียนไม่ไหวพี่อยากให้เขาเรียนกวดวิชาเคยคุยกับเขาว่าให้เขาไปติดต่อครูได้มั๊ยให้เริ่มต้นสอนเขาตั้งแต่เขาเริ่มไม่เข้าใจเขาบอกว่าหาครูไม่ได้ พี่อยากให้เขาเข้าใจจะได้ไม่เบื่อ ”

(คุณอดิพร)

ในขณะที่ผู้ปกครองบางคนไม่แน่ใจว่าการเรียนกวดวิชาจะเป็นการช่วยเสริมให้มีความรู้มากขึ้น แต่อย่างน้อยก็ได้มีเวลาทบทวนความรู้ และคิดว่าการอนุญาตให้บุตรมาเรียนกวดวิชาถือเป็นการส่งเสริมและให้กำลังใจอย่างหนึ่ง ดังคำบอกเล่าของผู้ปกครองท่านหนึ่ง ดังนี้

“การมาเรียนกวดวิชาไม่ได้ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงอะไรเลย เพราะเวลานี้ก็เป็นเวลาว่างอยู่แล้ว ปกติถ้าอยู่บ้านก็ไม่ได้ทำอะไร เอาเวลานี้ไปเรียนหนังสือใช้เวลาให้เป็นประโยชน์คุ้มค่ามากกว่า “

(คุณอุไรวรรณ)

“ตอนจอยมาขออนุญาตก็ไม่ได้คิดหรอกโดยปกติอยู่บ้านเขาก็ไม่ค่อยได้อ่านหนังสือ พูดถึงถ้าเขาได้เรียนกวดวิชาก็หมายถึงเป็นการได้ดูหนังสือเพิ่มก็เลยอนุญาต ... ที่ตัดสินใจให้ไปเรียนกวดวิชาเพราะเห็นความตั้งใจจริงของเขา จะไม่ให้เรียนก็กลัวเขาเสียความตั้งใจ ถึงแม้มันจะไม่ได้ประโยชน์มากแต่ก็ได้ทบทวนเนื้อหาที่ยังดี”

(คุณทิพวัลย์)

นอกจากนั้นสภาพการแข่งขันการเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ทำให้ผู้ปกครองบางคน สนับสนุนให้บุตรเรียนกวดวิชามากขึ้น เพราะต้องให้บุตรสามารถแข่งขันในการคะแนนกับเพื่อนในห้องได้ทางหนึ่งด้วย การเรียนกวดวิชาเป็นวิธีการหนึ่ง ที่ผู้ปกครองเชื่อว่าสามารถทำให้บุตรหันมาสนใจแสวงหาแห่งความรู้มากขึ้น ไม่ใช่เรียนเฉพาะในตำรา หรือเรียนจากครูเพียงคนเดียว การรณปัจจุบันที่เน้นให้นักเรียนค้นคว้าด้วยตนเอง จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย ช่วยย้ำเน้นให้ผู้ปกครองบางรายตระหนักถึงความจำเป็นในการเรียนกวดวิชา

“เขาเน้นให้เด็กค้นหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ หลาย ๆ ที่ ไม่ใช่เรียนจากครูคนเดียว “

(คุณนิภา)

จะเห็นได้ว่าการเรียนกวดวิชาของนักเรียนกลุ่มศึกษา ผู้ปกครองเป็นเพียงผู้ให้โอกาส โดยแบ่งเวลาให้ลูก ได้มีเวลาศึกษาเล่าเรียนอย่างเต็มที่ เข้าใจถึงความสำคัญของการเรียนกวดวิชา ประกอบกับข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับผลการเรียนในบางวิชาที่ต่ำ ทำให้ผู้ปกครองกลุ่มศึกษาทุกคน

เต็มใจและสนับสนุนให้บุตรเรียนกวดวิชา เพื่อจะได้มีโอกาส ทบทวนเนื้อหาวิชามากขึ้น แม้จะไม่มั่นใจ ว่าการเรียนกวดวิชาจะช่วยให้บุตรมีความรู้มากขึ้นจากการเรียนในโรงเรียนมัธยมก็ตาม ในขณะที่ความเชื่อดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา โดยเชื่อว่าการเรียนกวดวิชาถือเป็นการใช้เวลาให้คุ้มค่า และเกิดการพัฒนาไปในทางที่ถูกต้อง โดยเฉพาะการใช้เวลาของวัยรุ่นในปัจจุบันที่หันไปเที่ยวเตร่ และใช้เงินกับความฟุ่มเฟือยกับเรื่องอื่นๆ เพราะหากเปรียบเทียบค่าเล่าเรียนต่อชั่วโมงแล้ว ถือว่าน้อยมาก อาจารย์ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาท่านหนึ่งได้ให้ความเห็นไว้ ดังนี้

“ เวลาที่อยู่โรงเรียน 7-8 ชั่วโมง ในชีวิตคนเราวันหนึ่ง 24 ชั่วโมง เขาใช้เวลาที่อาทิตยยังไม่ตกดินอีก 2 ชั่วโมง เป็นไงครับถ้าไม่มีการเรียนกวดวิชาตรงนี้เด็กไปทำอะไร... ช่วงเวลา ที่เราไม่เรียน 2 ชั่วโมง เขาใช้เงินมัย เขาไปเที่ยวเขาใช้เงินมัย ถ้าเขาเอาเงินนั้นมาศึกษาเพิ่มเติม อะไรแหละคือกาชฟุ่มเฟือย คนเราอยู่บ้านนาน ๆ นั้นแหละเป็นการใช้เวลาอย่างฟุ่มเฟือยนอนอย่างเดียว ถ้าไปเที่ยวครั้งหนึ่ง 50 บาทไปแล้วแต่มาเรียนกวดวิชาถึง 50 บาทที่ไหนในแต่ละครั้ง ”

(อ.ฉลาด)